

USTAWA

z dnia 2011 r.

o zapewnieniu bezpieczeństwa w związku z organizacją Turnieju Finałowego UEFA EURO 2012 oraz o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy – Kodeks karny wykonawczy, ustawy – Kodeks wykroczeń oraz niektórych innych ustaw

Rozdział 1.

Warunki zapewnienia bezpieczeństwa Turnieju Finałowego Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012.

Art. 1. Ustawa określa zasady działania i warunki konieczne do zapewnienia bezpieczeństwa i porządku publicznego podczas Turnieju Finałowego UEFA EURO 2012 w Polsce.

Art. 2. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) Kodeks wykroczeń – ustawa z dnia 20 maja 1971 r. – Kodeks wykroczeń (Dz. U. z 2010 r. Nr 46, poz. 275, z późn. zm.¹⁾);
- 2) ustawa o Policji – ustawa z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2007 r. Nr 43, poz. 277 z późn. zm.²⁾);
- 3) ustawa o Straży Granicznej – ustawa z dnia 12 października 1990 r. (Dz. U. z 2005 r. Nr 234, poz. 1997, z późn. zm.³⁾);
- 4) ustawa o Państwowej Straży Pożarnej – ustawa z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej (Dz. U. z 2009 r. Nr 12, poz. 68, z późn. zm.⁴⁾);
- 5) Kodeks karny – ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.⁵⁾);

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2010 r. Nr 106, poz. 672, Nr 152, poz. 1017 i 1018 i Nr 225, poz. 1466.

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 57, poz. 390, Nr 120, poz. 818, Nr 140, poz. 981, Nr 165, poz. 1170, z 2008 r. Nr 86, poz. 521, Nr 171, poz. 1065, Nr 237, poz. 1651, z 2009 r. Nr 22, poz. 120, Nr 62, poz. 504, Nr 85, poz. 716, Nr 97, poz. 803, Nr 98, poz. 817, Nr 115, poz. 959, Nr 157, poz. 1241, Nr 168, poz. 1323, Nr 195, poz. 1502, Nr 201, poz. 1540, Nr 206, poz. 1589, Nr 223, poz. 1777 oraz z 2010 r. Nr 34, poz. 190, Nr 96, poz. 620, Nr 98, poz. 626, Nr 125, poz. 842, Nr 127, poz. 857, Nr 164, poz. 1108, Nr 182, poz. 1228, Nr 238, poz. 1578 i Nr 240, poz. 1602.

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 90, poz. 757, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 170, poz. 1218, z 2007 r. Nr 57, poz. 390, Nr 82, poz. 558, z 2008 r. Nr 86, poz. 521, Nr 195, poz. 1199, Nr 216, poz. 1367, Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 22, poz. 120, Nr 85, poz. 716, Nr 98, poz. 817, Nr 157, poz. 1241, Nr 168, poz. 1323, Nr 201, poz. 1540 oraz z 2010 r. Nr 127, poz. 857, Nr 164, poz. 1108, Nr 182, poz. 1228 i Nr 238, poz. 1578.

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2009 r. Nr 18, poz. 97 oraz z 2010 r. Nr 127, poz. 857, Nr 182, poz. 1228, Nr 239, poz. 1589 i Nr 238, poz. 1578.

- 6) Kodeks postępowania karnego – ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.⁶⁾);
- 7) Kodeks karny wykonawczy – ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. Nr 90, poz. 557, z późn. zm.⁷⁾);
- 8) ustawa o ochronie danych osobowych – ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm.⁸⁾);
- 9) ustawa o Biurze Ochrony Rządu – ustawa z dnia 16 marca 2001 r. o Biurze Ochrony Rządu (Dz. U. z 2004 r. Nr 163, poz. 1712, z późn. zm.⁹⁾);
- 10) Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia – ustawa z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2008 r. Nr 133, poz. 848, z późn. zm.¹⁰⁾);

⁵⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. Nr 128, poz. 840, z 1999 r. Nr 64, poz. 729 i Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 48, poz. 548, Nr 93, poz. 1027 i Nr 116, poz. 1216, z 2001 r. Nr 98 poz. 1071; Dz. U. z 2003 r. Nr 111 poz. 1061, Nr 121 poz. 1142, Nr 179 poz. 1750, Nr 199 poz. 1935 i Nr 228 poz. 2255; Dz. U. z 2004 r. Nr 25 poz. 219, Nr 69 poz. 626, Nr 93 poz. 889 i Nr 243 poz. 2426; Dz. U. z 2005 r. Nr 86 poz. 732, Nr 90 poz. 757, Nr 132 poz. 1109, Nr 163 poz. 1363, Nr 178 poz. 1479 i Nr 180 poz. 1493; Dz. U. z 2006 r. Nr 190 poz. 1409, Nr 218 poz. 1592 i Nr 226 poz. 1648; Dz. U. z 2007 r. Nr 89 poz. 589, Nr 123 poz. 850, Nr 124 poz. 859, Nr 192 poz. 1378; Dz. U. z 2008 r. Nr 90 poz. 560, Nr 122 poz. 782, nr 171 poz. 1056, Nr 173 poz. 1080 i Nr 214 poz. 1344; Dz. U. z 2009 r. Nr 62 poz. 504, Nr 166 poz. 1317, Nr 168 poz. 1323, Nr 190 poz. 1474, Nr 201 poz. 1540 i Nr 206 poz. 1589 oraz z 2010 r. Nr 7 poz. 46, Nr 40 poz. 227 i 229, Nr 98 poz. 626, Nr 122 poz. 826, Nr 125 poz. 842, Nr 127 poz. 857, Nr 152 poz. 1018 i 1021, Nr 182 poz. 1228, Nr 206, poz. 1589 i Nr 240, poz. 1602 oraz z 2011 r. Nr 17, poz. 78.

⁶⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 50, poz. 580, Nr 62 poz. 717, Nr 73, poz. 852 i Nr 93 poz. 1027, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071 i Nr 106 poz. 1149, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, z 2003 r. Nr 17, poz. 155, Nr 111, poz. 1061 i Nr 130, poz. 1188, z 2004 r. Nr 51, poz. 514, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889, Nr 240, poz. 2405 i Nr 264 poz. 2641, z 2005 r. Nr 10, poz. 70, Nr 48, poz. 461, Nr 77, poz. 680, Nr 96, poz. 821, Nr 141, poz. 1181, Nr 143, poz. 1203, Nr 163, poz. 1363, Nr 169, poz. 1416 i Nr 178, poz. 1479, z 2006 r. Nr 15, poz. 118, Nr 66, poz. 467, Nr 95, poz. 659, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 141, poz. 1009 i 1013, Nr 167, poz. 1192 i Nr 226, poz. 1647 i 1648, z 2007 r. Nr 20, poz. 116, Nr 64, poz. 432, Nr 80, poz. 539, Nr 89, poz. 589, Nr 99, poz. 664, Nr 112, poz. 766, Nr 123, poz. 849 i Nr 128 poz. 903, z 2008 r. Nr 27, poz. 162, Nr 100, poz. 648, Nr 107, poz. 686, Nr 123, poz. 802, Nr 182, poz. 1133, Nr 208, poz. 1308, Nr 214, poz. 1344, Nr 225, poz. 1485, Nr 234, poz. 1571 i Nr 237, poz. 1651, z 2009 r. Nr 8, poz. 39, Nr 20, poz. 104, Nr 27, poz. 162, Nr 28, poz. 171, Nr 68, poz. 585, Nr 85, poz. 716, Nr 127, poz. 1051, Nr 144, poz. 1178, Nr 168, poz. 1323, Nr 178, poz. 1375, Nr 190, poz. 1474 i Nr 206 poz. 1589 oraz z 2010 r. Nr 7, poz. 46, Nr 98 poz. 626, Nr 106, poz. 669, Nr 122, poz. 826, Nr 125, poz. 842, Nr 182, poz. 1228 i Nr 197, poz. 1307.

⁷⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. Nr 160, poz. 1083, z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 60 poz. 701, Nr 120 poz. 1268 i Nr 122 poz. 1318, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071, Nr 111, poz. 1194 i Nr 151 poz. 1686, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, Nr 121, poz. 1033 i Nr 200, poz. 1679, z 2003 r. Nr 111, poz. 1061, Nr 142, poz. 1380 i Nr 179 poz. 1750, z 2004 r. Nr 93, poz. 889, Nr 210, poz. 2135, Nr 240, poz. 2405, Nr 243, poz. 2426 i Nr 273 poz. 2703, z 2005 r. Nr. 163 poz. 1363 i Nr 178, poz. 1479, z 2006 r. Nr 104, poz. 708, i Nr 226, poz. 1648, z 2007 r. Nr 123, poz. 849, z 2008 r. Nr 214, poz. 1344, z 2009 r. Nr 8, poz. 39, Nr 22, poz. 119, Nr 62, poz. 504, Nr 98, poz. 817, Nr 108, poz. 911, Nr 115, poz. 963, Nr 190, poz. 1475, Nr 201, poz. 1540, Nr 206, poz. 1589 oraz z 2010 r. Nr 125, poz. 842 i Nr 182, poz. 1228.

⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 153, poz. 1271, z 2004 r. Nr 25, poz. 219 i Nr 33 poz. 285, z 2006 r. Nr 104 poz. 708 i 711, z 2007 r. Nr 165, poz. 1170 i Nr 176 poz. 1238 oraz z 2010 r. Nr 41, poz. 233, Nr 182, poz. 1228 i Nr 229, poz. 1497.

⁹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 210, poz. 2135, 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711, z 2008 r. Nr 66, poz. 402, z 2009 r. Nr 22, poz. 120, Nr 85, poz. 716 oraz z 2010 r. Nr 127, poz. 857, Nr 182 poz. 1228 i Nr 238, poz. 1578.

¹⁰⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 214, poz. 1344, Nr 237, poz. 1651, z 2009 r. Nr 178, poz. 1375, Nr 190, poz. 1474, Nr 206, poz. 1589 oraz z 2010 r. Nr 182, poz. 1228, Nr 197, poz. 1307 i Nr 225 poz. 1466.

- 11) ustawa o bezpieczeństwie imprez masowych – ustawa z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U. Nr 62, poz. 504, z późn. zm.¹¹⁾);
- 12) ustawa o ochronie informacji niejawnych – ustawa z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. Nr 182, poz. 1228);
- 13) dane osobowe – dane osobowe w rozumieniu przepisów ustawy o ochronie danych osobowych;
- 14) UEFA – Unia Europejskich Związków Piłkarskich (Union of European Football Associations);
- 15) Turniej UEFA EURO 2012 – Turniej Finałowy Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012;
- 16) mecz UEFA EURO 2012 – mecz piłki nożnej rozgrywany w ramach Turnieju Finałowego Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012;
- 17) akredytacja UEFA – indywidualne oraz niezbywalne uprawnienie wstępu do:
 - a) jednej lub więcej stref na jednym lub więcej stadionach, na których rozgrywane będą mecze UEFA EURO 2012,
 - b) jednej lub więcej stref na terenach lub w budynkach użytkowanych przez UEFA podczas Turnieju UEFA EURO 2012– wydawane przez upoważniony organ UEFA, obowiązujące w określonym czasie.

Art. 3. 1. W celu realizacji zadań wynikających z konieczności zapewnienia bezpieczeństwa i porządku publicznego oraz w celu zapobiegania popełnianiu przestępstw i wykroczeń, a także ścigania ich sprawców w związku z organizacją Turnieju UEFA EURO 2012, Policja może pobierać, uzyskiwać, gromadzić, przetwarzać, sprawdzać i wykorzystywać informacje, w tym dane osobowe:

- 1) o osobach mogących stwarzać lub stwarzających zagrożenie dla bezpieczeństwa i porządku publicznego, w tym również poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli istnieje uzasadnione przypuszczenie, że osoby te będą przebywać na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) uzyskane lub przetwarzane przez inne organy, służby i instytucje państwowe, w tym również w wyniku wykonywania czynności operacyjno-rozpoznawczych;
- 3) uzyskane lub przetwarzane przez organy ścigania innych państw oraz inne podmioty – na zasadach i w trybie określonym w odrębnych przepisach

– także bez wiedzy i zgody osób, których dane te dotyczą, w okresie, o którym mowa w art. 5 ust. 1.

2. Do informacji, o których mowa w ust. 1, stosuje się przepisy art. 20 ust. 2b ustawy o Policji.

¹¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U z 2010 r. Nr 127 poz. 857 i Nr 152 poz. 1021.

Art. 4. 1. Udostępnienie przez Policję informacji, o których mowa w art. 3, organom władzy publicznej, służbom i instytucjom państwowym, w tym również zagranicznym i międzynarodowym, odbywa się na zasadach określonych w ustawie o Policji, ustawie o ochronie danych osobowych, ustawie o bezpieczeństwie imprez masowych, ustawie o ochronie informacji niejawnych a także umowach międzynarodowych, których Rzeczpospolita Polska jest stroną, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Odmowa udostępnienia informacji oraz danych, o których mowa w ust. 1 następuje, jeżeli ich udostępnienie mogłoby utrudnić lub uniemożliwić realizację ustawowych zadań Policji.

Art. 5. 1. Dane osobowe, o których mowa w art. 3 ust. 1, przetwarzane przez okres niezbędny dla realizacji zadań Policji wynikających z niniejszej ustawy, nie dłużej jednak niż do dnia 31 października 2012 r.

2. Po upływie okresu, o którym mowa w ust. 1, dane osobowe, o których mowa w art. 3 ust. 1, ulegają usunięciu ze zbiorów danych osobowych, których administratorem jest Komendant Główny Policji.

3. Jeżeli przetwarzanie danych osobowych, o których mowa w art. 3 ust. 1, okaże się niezbędne dla realizacji ustawowych obowiązków Policji po terminie wskazanym w ust. 1, wówczas dane te nie podlegają usunięciu ze zbiorów danych osobowych administrowanych przez Komendanta Głównego Policji i podlegają dalszemu przetwarzaniu na zasadach określonych w ustawie o Policji.

Art. 6. 1. W celu realizacji zadań określonych w niniejszej ustawie Policja, na wniosek upoważnionego organu UEFA, może dokonywać sprawdzeń osób ubiegających się o akredytację UEFA, w zakresie możliwości stwarzania przez te osoby zagrożenia dla bezpieczeństwa i porządku publicznego w trakcie trwania Turnieju UEFA EURO 2012.

2. Na wniosek upoważnionego organu UEFA Policja przedstawia temu organowi opinię o osobie ubiegającej się o akredytację UEFA, przygotowaną na podstawie informacji zgromadzonych w zbiorach danych prowadzonych przez Policję lub zbiorach danych dostępnych Policji.

3. Opinia, o której mowa w ust. 2, zawiera imię i nazwisko osoby ubiegającej się o akredytację UEFA, serię i numer dokumentu tożsamości tej osoby przekazany przez upoważniony organ UEFA oraz rekomendację albo brak rekomendacji Policji do przyznania akredytacji UEFA. W opinii nie zamieszcza się innych informacji, w szczególności innych danych osobowych.

4. Opinia, o której mowa w ust. 2, nie jest wiążąca dla upoważnionego organu UEFA składającego wniosek o jej wydanie, nie wymaga uzasadnienia oraz nie podlega zaskarżeniu.

Art. 7. 1. W okresie od 1 czerwca do 8 lipca 2012 r. funkcjonariuszy Straży Granicznej wykonujących zadania, o których mowa w art. 187 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 3 lipca 2002 r.

Prawo lotnicze (Dz. U. z 2006 r. Nr 100, poz. 696, z późn. zm.¹²⁾), mogą wspierać upoważnieni pracownicy służby ochrony lotniska, o której mowa w art. 187 ust. 3 ustawy Prawo lotnicze.

2. Szczegółowe zasady organizacji współpracy, o której mowa w ust. 1, określą właściwi komendanci placówek Straży Granicznej i zarządzający lotniskami.

Art. 8. 1. Funkcjonariuszom Policji, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej i Biura Ochrony Rządu, którzy w okresie od 1 do 30 czerwca 2012 r., ze względu na realizację zadań związanych z zapewnieniem bezpieczeństwa Turnieju UEFA EURO 2012, pełnili służbę w czasie przekraczającym ustawowo określoną tygodniową normę czasu służby, wypłacany jest w zamian za ten czas zryczałtowany ekwiwalent pieniężny.

2. Przedłużony czas służby, o którym mowa w ust. 1, może wykroczać powyżej 48 godzin tygodniowo, z zachowaniem prawa do nieprzerwanego wypoczynku.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, nie jest wymagane wprowadzenie podwyższonej gotowości operacyjnej w Państwowej Straży Pożarnej. Przepisów art. 10 ust. 1 pkt 12, art. 12 ust. 5 pkt 8, art. 13 ust. 6 pkt 17 oraz art. 35 ust. 10 ustawy o Państwowej Straży Pożarnej nie stosuje się.

4. Zryczałtowany ekwiwalent pieniężny za jedną godzinę służby ponad określoną tygodniową normę służby stanowi 60 % z 1/172 przeciętnego uposażenia funkcjonariuszy Policji, Państwowej Straży Pożarnej, Straży Granicznej oraz Biura Ochrony Rządu, określanego według przepisów odrębnych jako wielokrotność kwoty bazowej.

5. Przepisy ust. 1, 2 i 4 stosuje się odpowiednio do funkcjonariuszy oddelegowanych do pełnienia zadań służbowych poza formacją oraz pracowników zatrudnionych w tych formacjach.

6. Za godziny wypracowane w ramach przedłużonego czasu służby lub przedłużonego czasu pracy, za które funkcjonariusze lub pracownicy, o których mowa w ust. 1 i 5, nie otrzymali zryczałtowanego ekwiwalentu pieniężnego z powodu wyczerpania środków budżetowych, o których mowa w art. 9, udziela się czasu wolnego zgodnie z zasadami określonymi w art. 33 ust. 3 ustawy o Policji, art. 35 ust. 9 ustawy o Państwowej Straży Pożarnej, art. 37 ust. 3 ustawy o Straży Granicznej, art. 27 ust. 3 ustawy o Biurze Ochrony Rządu, art. 97 ust. 6 - 8 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. Nr 227, poz. 1505, z późn. zm.¹³) oraz w art. 151² § 2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94, z późn. zm.¹⁴).

¹²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 141, poz. 1008, Nr 170, poz. 1217, Nr 249, poz. 1829, z 2007 r. Nr 50, poz. 331, Nr 82, poz. 558 i Nr 97 poz. 625, z 2008 r. Nr 144, poz. 901, Nr 177, poz. 1095, Nr 180, poz. 1113 i Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 18, poz. 97 i Nr 42, poz. 340 oraz z 2010 r. Nr 47, poz. 278 i Nr 182 poz. 1228.

¹³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2009 r. Nr 157 poz. 1241 i Nr 219 poz. 1706.

¹⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 113 poz. 717, z 1999 r. Nr 99, poz. 1152, z 2000 r. Nr 19, poz. 239, Nr 43, poz. 489, Nr 107, poz. 1127 i Nr 120,

7. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, maksymalną łączną liczbę godzin przedłużonego czasu służby lub przedłużonego czasu pracy, dla każdej ze służb, o których mowa w ust. 1, za którą wypłaca się zryczałtowany ekwiwalent, mając na uwadze zapewnienie ciągłości realizacji ustawowych zadań tych formacji.

Art. 9. Dla realizacji uprawnienia, o którym mowa w art. 8, tworzy się w budżecie państwa w 2012 r. rezerwę celową w wysokości 20.000.000 zł.

Art. 10. 1. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, jednostki organizacyjne Policji, Państwowej Straży Pożarnej, Straży Granicznej oraz Biuro Ochrony Rządu mogą, z zachowaniem zasad określonych w ustawie z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 113, poz. 759, z późn. zm.¹⁵⁾), dokonywać zaliczek na poczet wykonania zamówienia dotyczącego usług związanych z zapewnieniem zakwaterowania lub innych usług niezbędnych dla realizacji celu wskazanego w art. 1.

2. Przepisów art. 151a ust. 2 i 3 ustawy wymienionej w ust. 1 nie stosuje się.

Art. 11. 1. Sprzedaż, podawanie i spożywanie napojów alkoholowych, w tym piwa, na meczu UEFA EURO 2012 lub na imprezie artystyczno-rozrywkowej polegającej na publicznym oglądaniu przekazu telewizyjnego meczu UEFA EURO 2012, w okresie od 1 czerwca do 8 lipca 2012 r., może odbywać się wyłącznie w miejscach do tego wyznaczonych i przez podmioty posiadające zezwolenie wydane przez właściwy organ gminy, na zasadach określonych w art. 18 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2007 r. Nr 70, poz. 473, z późn. zm.¹⁶⁾).

2. Uczestnikom imprez masowych, o których mowa w ust. 1, z wyłączeniem imprez masowych podwyższonego ryzyka, mogą być sprzedawane napoje alkoholowe zawierające nie więcej niż 4,5 % alkoholu.

poz. 1268, z 2001 r. Nr 11, poz. 84, Nr 28, poz. 301, Nr 52, poz. 538, Nr 99, poz. 1075, Nr 111, poz. 1194, Nr 123, poz. 1354, Nr 128, poz. 1405 i Nr 154 poz. 1805, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, Nr 135, poz. 1146, Nr 196, poz. 1660, Nr 199, poz. 1673 i Nr 200 poz. 1679, z 2003 r. Nr 166, poz. 1608 i Nr 213 poz. 2081, z 2004 r. Nr 96, poz. 959, Nr 99, poz. 1001, Nr 120, poz. 1252 i Nr 240 poz. 2407, z 2005 r. Nr 10, poz. 71, Nr 68, poz. 610, Nr 86, poz. 732 i Nr 167 poz. 1398, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 133, poz. 935, Nr 217, poz. 1587 i Nr 221 poz. 1615, z 2007 r. Nr 64, poz. 426, Nr 89, poz. 589, Nr, 176 poz. 1239, Nr 181 poz. 1288 i Nr 225 poz. 1672, z 2008 r. Nr 93, poz. 586, Nr 116, poz. 740, Nr 223, poz. 1460 i Nr 237 poz. 1654, z 2009 r. Nr 6, poz. 33, Nr 56, poz. 458, Nr 58, poz. 485, Nr 98, poz. 817, Nr 99, poz. 825, Nr 115, poz. 958, Nr 157, poz. 1241 i Nr 219 poz. 1704, z 2010 r. Nr 105, poz. 655, Nr 135, poz. 912, Nr 182, poz. 1228, Nr 224, poz. 1459, Nr 249, poz. 1655 i Nr 254, poz. 1700 oraz z 2011 r. Nr 36, poz. 181 i Nr 63, poz. 322.

¹⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U z 2010 r. Nr 161, poz. 1078 i Nr 182 poz. 1228 oraz z 2011 r. Nr 5, poz. 13 i Nr 28, poz. 143.

¹⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 115, poz. 793 i Nr 176, poz. 1238, z 2008 r. Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 18 poz. 97 i Nr 144 poz. 1175 oraz z 2010 r. Nr 47 poz. 278 i Nr 127 poz. 857.

Art. 12. 1. Do meczu UEFA EURO 2012 nie stosuje się przepisów art. 15 ust 1 i 2 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych.

2. Na bilecie wstępu na mecz, o którym mowa w ust. 1, lub na innym dokumencie uprawniającym do przebywania na tym meczu, umieszcza się numer miejsca siedzącego.

Art. 13. Organizator imprezy masowej artystyczno-rozrywkowej, w ramach której planowane jest publiczne oglądanie przekazu telewizyjnego meczu UEFA EURO 2012, do wniosku o którym mowa w art. 25 ust. 1 pkt 1 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych, dołącza dokument potwierdzający zgodę wydaną przez właściwy organ UEFA lub podmiot posiadający stosowne pełnomocnictwo tego organu, upoważniający do prezentowania obrazu na ekranach lub urządzeniach umożliwiających uzyskanie obrazu o przekątnej przekraczającej 3 metry zawierającego przekaz telewizyjny z przebiegu meczów UEFA EURO 2012.

Art. 14. Kto wnosi lub posiada na imprezie masowej, o której mowa w ust. 1, napoje alkoholowe wbrew przepisom ustawy,

podlega karze ograniczenia wolności albo grzywny nie niższej niż 2.000 zł. Przepisu art. 56 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych nie stosuje się.

Rozdział 2

Zmiany w przepisach obowiązujących

Art. 15. W Kodeksie wykroczeń wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 50 dodaje się art. 50a w brzmieniu:

„§ 1. Kto w miejscu publicznym posiada nóż, maczetę lub inny podobnie niebezpieczny przedmiot, a okoliczności ich posiadania wskazują na zamiar ich użycia w celu popełnienia przestępstwa,

podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny.

§ 2. W razie popełnienia wykroczenia określonego w § 1 orzeka się przepadek wymienionych w tym przepisie przedmiotów, choćby nie stanowiły własności sprawcy.”;

2) w art. 66 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Kto, chcąc wywołać niepotrzebną czynność, fałszywą informacją lub w inny sposób wprowadza w błąd instytucję użyteczności publicznej albo inny organ ochrony bezpieczeństwa, porządku publicznego lub zdrowia,

podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny do 1.500 złotych.”

Art. 16. W ustawie o Policji w art. 15 wprowadza się następujące zmiany:

1) w ust. 1 po pkt 4 dodaje się pkt 4a w brzmieniu:

„4a) obserwowania i rejestrowania przy użyciu środków technicznych obrazu z pomieszczeń przeznaczonych dla osób zatrzymanych lub doprowadzonych w celu wytrzeźwienia, policyjnych izb dziecka, pokoi przejściowych oraz tymczasowych pomieszczeń przejściowych;”;

2) po ust. 7 dodaje się ust. 7a w brzmieniu:

„7a. Osoba zatrzymana może zostać umieszczona w pomieszczeniu jednostki organizacyjnej Policji lub pomieszczeniu jednostki organizacyjnej Straży Granicznej przeznaczonym dla osób zatrzymanych.”;

3) ust. 10 otrzymuje brzmienie:

„10. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) warunki, jakim powinny odpowiadać pomieszczenia w jednostkach organizacyjnych Policji dla osób zatrzymanych lub doprowadzonych w celu wytrzeźwienia, zakres prowadzonej dokumentacji oraz wzory dokumentów wchodzących w jej skład;
- 2) warunki, jakim powinny odpowiadać pokoje przejściowe w jednostkach organizacyjnych Policji, w których można umieścić osoby zatrzymane lub doprowadzone na czas wykonania czynności służbowych, oczekiwania na przewóz do pomieszczenia dla osób zatrzymanych lub doprowadzonych w celu wytrzeźwienia albo do policyjnej izby dziecka lub doprowadzenie do jednostki penitencjarnej;
- 3) warunki, jakim powinny odpowiadać tymczasowe pomieszczenia przejściowe, które mogą być tworzone poza jednostkami organizacyjnymi Policji, w których umieścić można osoby zatrzymane lub doprowadzone w związku z naruszeniem porządku prawnego, na czas niezbędny do podjęcia decyzji co do dalszego zakresu i charakteru realizowanych wobec tej osoby czynności służbowych;
- 4) warunki, jakim powinny odpowiadać policyjne izby dziecka;
- 5) regulamin pobytu osób w pomieszczeniach, pokojach i izbach, o których mowa w ust. 1 pkt 4a, uwzględniając ich lokalizację, wyposażenie, warunki techniczne pomieszczeń i niezbędne części składowe;
- 6) czas, sposób przechowywania i niszczenia zapisów obrazu z pomieszczeń i pokoi, o których mowa w ust. 1 pkt 4a, oraz udostępniania ich uprawnionym podmiotom oraz warunki właściwego zabezpieczenia utrwalonego obrazu przed utratą, zniekształceniem lub nieuprawnionym ujawnieniem
– kierując się potrzebą zapewnienia skuteczności działań podejmowanych przez Policję oraz potrzebą zapewnienia poszanowania praw osób, wobec których działania te są podejmowane.”.

Art. 17. W ustawie z dnia 12 października 1990 r. o ochronie granicy państwowej (Dz. U. z 2009 r. Nr 12, poz. 67, z 2010 r. Nr 164, poz. 1108 i z 2011 r. Nr 50, poz. 255) po art. 17a dodaje się art. 17a¹-17a³ w brzmieniu:

„Art. 17a¹.1. W celu przygotowania i utrzymania odpowiednich warunków na drogach, liniach kolejowych, lotniskach, portach i przystaniach, na których w przypadku tymczasowego przywrócenia kontroli granicznej możliwe będzie utworzenie drogowych, kolejowych, lotniczych, rzecznych i morskich przejść granicznych do realizowania kontroli granicznej, Komendant Główny Straży Granicznej prowadzi wykaz przejść granicznych do tymczasowego przywrócenia kontroli.

2. Komendant Główny Straży Granicznej powiadamia zarządcę drogi, zarządzającego infrastrukturą kolejową, zarządzającego lotniskiem oraz zarządzającego portem (obiektem portowym) lub przystanią o ujęciu w wykazie przejść granicznych do tymczasowego przywrócenia kontroli zarządzanej przez nich drogi, linii kolejowej, lotniska, portu lub przystani.

3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, treść i sposób prowadzenia wykazu przejść granicznych do tymczasowego przywrócenia kontroli, uwzględniając potrzebę zamieszczenia w wykazie informacji istotnych dla zarządzających drogami, infrastrukturą kolejową, lotniskami, portami i przystaniami, przy planowaniu rozwiązań organizacyjnych umożliwiających taką kontrolę.

Art. 17a².1. Zarządca drogi publicznej ujętej w wykazie przejść granicznych do tymczasowego przywrócenia kontroli granicznej, zobowiązany jest do:

- 1) przygotowania projektów zmiany organizacji ruchu oraz przygotowania odpowiedniego oznakowania drogi zapewniającego bezpieczeństwo ruchu drogowego;
- 2) uwzględnienia przy projektowaniu lub modernizacji drogi przecinającej granicę państwową miejsca i infrastruktury drogowej umożliwiającej prowadzenie kontroli granicznej w przypadku tymczasowego przywrócenia kontroli granicznej;
- 3) oznakowania znakami drogowymi, z dniem tymczasowego przywrócenia kontroli, przejść granicznych, zgodnie z projektami, o których mowa w pkt 1, na wniosek właściwego komendanta oddziału Straży Granicznej.

2. Skierowanie wniosku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, powinno nastąpić nie później niż z chwilą tymczasowego przywrócenia kontroli granicznej.

3. O ile jest to możliwe, w przypadku wymagającym podjęcia niezwłocznych działań, należy przekazać zarządcy drogi informację o planowanym tymczasowym przywróceniu kontroli granicznej, w związku z którą sporządzany jest wniosek o oznakowanie znakami drogowymi.

Art. 17a³. Zarządzający infrastrukturą kolejową, lotniskiem, portem (obiektem portowym) lub przystanią oraz przewoźnicy kolejowi, w przypadku tymczasowego przywrócenia kontroli, udziela Straży Granicznej pomocy w zakresie organizacji kontroli granicznej

niezbędnej do sprawnego jej przeprowadzania oraz zobowiązany jest do uzgodnienia z właściwym komendantem placówki Straży Granicznej miejsca przeprowadzania kontroli granicznej osób przekraczających granicę wewnętrzną.”

Art. 18. W kodeksie karnym wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 41b otrzymuje brzmienie:

„Art. 41b § 1. Sąd może orzec zakaz wstępu na imprezę masową, jeżeli przestępstwo zostało popełnione w związku z taką imprezą, a udział sprawcy w imprezach masowych zagraża dobrom chronionym prawem. Sąd orzeka zakaz wstępu na imprezę masową w wypadkach wskazanych w ustawie.

§ 2. Sąd określa rodzaje imprez, których zakaz dotyczy oraz terytorialny zakres obowiązywania tego środka. Jeżeli zakaz dotyczy meczów piłki nożnej, obejmuje on również mecze rozgrywane przez polską kadrę narodową lub polski klub sportowy poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz mecze rozgrywane przez zagraniczną kadrę narodową na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 3. Orzekając zakaz wstępu na imprezę masową sąd może orzec obowiązek przebywania skazanego w czasie trwania imprezy masowej w określonym miejscu stałego pobytu, kontrolowany w sposób określony w przepisach o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego.

§ 4. Sąd orzeka obowiązek określony w § 3, jeżeli sprawca był uprzednio karany za przestępstwo popełnione w związku z imprezą masową.

§ 5. Nakładając obowiązek określony w § 3 sąd wskazuje imprezy masowe w czasie trwania których skazany jest zobowiązany przebywać w określonym miejscu stałego pobytu, w szczególności wskazując nazwy dyscyplin sportowych, nazwy klubów sportowych oraz zakres terytorialny imprez, z którymi związany jest obowiązek.

§ 6. W szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może orzec, że po upływie okresu na który orzeczono obowiązek określony w § 3 skazany będzie zobowiązany do stawiennictwa w czasie trwania imprezy masowej w jednostce organizacyjnej Policji lub w miejscu określonym przez właściwego, ze względu na miejsce zamieszkania skazanego, komendanta powiatowego (rejonowego, miejskiego) Policji. Łączny czas stosowania wobec skazanego obowiązków, o których mowa w § 3 i § 6, nie może przekroczyć okresu orzeczonego wobec skazanego zakazu wstępu na imprezę masową.

§ 7. Jeżeli z okoliczności wynika, że wykonanie obowiązku określonego w § 3 jest niemożliwe lub jego orzeczenie jest oczywiście niecelowe, w miejsce tego obowiązku orzeka się obowiązek stawiennictwa skazanego w czasie trwania imprezy masowej w jednostce organizacyjnej Policji lub w miejscu określonym przez właściwego, ze

względu na miejsce zamieszkania skazanego, komendanta powiatowego (rejonowego, miejskiego) Policji.

§ 8. Obowiązki orzekane na podstawie § 3, § 6 i § 7 orzeka się w miesiącach i latach. Obowiązek, o którym mowa:

- w § 3 orzeka się na okres nie krótszy niż 6 miesięcy i nie dłuższy niż 12 miesięcy,
- w § 7 orzeka się na okres od 6 miesięcy do lat 6, nie przekraczający okresu, na jaki orzeczono zakaz wstępu na imprezę masową.”;

2) w art. 84 po § 2 dodaje się § 3 w brzmieniu:

„§ 3. Sąd może zwolnić skazanego z obowiązku orzeczonego na podstawie art. 41b § 6 lub § 8, po upływie połowy okresu, na który go orzeczono, jeżeli był on wobec skazanego stosowany przynajmniej przez rok, a zachowanie skazanego wskazuje, że dalsze stosowanie obowiązku nie jest niezbędne dla spełnienia celów środka karnego.”;

3) po art. 224 dodaje się art. 224a w brzmieniu:

„Art. 224a. Kto wiedząc, że zagrożenie nie istnieje, zawiadamia o zdarzeniu, które zagraża życiu lub zdrowiu wielu osób lub mieniu w znacznych rozmiarach lub stwarza sytuację, mającą wywołać przekonanie o istnieniu takiego zagrożenia, czym wywołuje czynność instytucji użyteczności publicznej lub organu ochrony bezpieczeństwa, porządku publicznego lub zdrowia mającą na celu uchylenie zagrożenia, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8.”;

4) art. 244 otrzymuje brzmienie:

„Art. 244. Kto nie stosuje się do orzeczonego przez sąd zakazu zajmowania stanowiska, wykonywania zawodu, prowadzenia działalności, prowadzenia pojazdów, wstępu do ośrodków gier i uczestnictwa w grach hazardowych, wstępu na imprezę masową, obowiązku powstrzymania się od przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, nakazu opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym, zakazu kontaktowania się z określonymi osobami, zakazu zbliżania się do określonych osób lub zakazu opuszczania określonego miejsca pobytu bez zgody sądu albo nie wykonuje zarządzenia sądu o ogłoszeniu orzeczenia w sposób w nim przewidziany, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.”;

5) art. 244a otrzymuje brzmienie:

„Art. 244a. § 1. Kto nie stosuje się do orzeczonego w związku z zakazem wstępu na imprezę masową obowiązku przebywania w miejscu stałego pobytu lub obowiązku stawiennictwa w jednostce organizacyjnej Policji lub w miejscu określonym przez właściwego, ze względu na miejsce zamieszkania osoby skazanej albo ukaranej, komendanta powiatowego (rejonowego, miejskiego) Policji, w czasie trwania imprezy masowej,

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

§ 2. Tej samej karze podlega, kto udaremnia lub utrudnia kontrolowanie, w sposób określony w przepisach o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego, orzeczonego wobec niego obowiązku, o którym mowa w § 1.”;

6) po art. 254 dodaje się art. 254a w brzmieniu:

„Art. 254a. Kto zabiera, niszczy, uszkadza lub czyni niezdatnym do użytku element wchodzący w skład sieci wodociągowej, kanalizacyjnej, ciepłowniczej, elektroenergetycznej, gazowej, telekomunikacyjnej albo linii kolejowej, tramwajowej, trolejbusowej lub linii metra, powodując przez to zakłócenie działania całości lub części sieci albo linii,

podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8.”.

Art. 19. W Kodeksie postępowania karnego wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 177 § 1a otrzymuje brzmienie:

„§ 1a. Przesłuchanie świadka może nastąpić przy użyciu urządzeń technicznych umożliwiających przeprowadzenie tej czynności na odległość z jednoczesnym bezpośrednim przekazem obrazu i dźwięku. W postępowaniu przed sądem w czynności w miejscu przebywania świadka bierze udział referendarz sądowy, asystent sędziego lub urzędnik zatrudniony w sądzie, w którego okręgu świadek przebywa.”;

2) w art. 325b § 1 punkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) przewidziane w art. 159, 254a i 262 § 2 Kodeksu karnego,”;

3) w art. 517b po § 2 dodaje się § 2a - 2d w brzmieniu:

„§ 2a. Można odstąpić od przymusowego doprowadzenia do sądu sprawcy ujętego w warunkach określonych w § 1, jeżeli zostanie zapewnione uczestniczenie przez sprawcę we wszystkich czynnościach sądowych, w których ma on prawo uczestniczyć, w szczególności złożenie przez niego wyjaśnień, przy użyciu urządzeń technicznych, umożliwiających przeprowadzenie tych czynności na odległość wraz z jednoczesnym i bezpośrednim przekazem obrazu i dźwięku. W takim wypadku złożenie wniosku o rozpoznanie sprawy jest równoznaczne z przekazaniem sprawcy do dyspozycji sądu.

§ 2b. W wypadku określonym w § 2a we wszystkich czynnościach sądowych przy użyciu urządzeń technicznych, umożliwiających przeprowadzenie tych czynności na odległość, bierze udział w miejscu przebywania sprawcy referendarz sądowy lub asystent sędziego zatrudniony w sądzie, w którego okręgu przebywa sprawca.

§ 2c. Jeżeli w wypadku określonym w § 2a został ustanowiony obrońca, uczestniczy on w czynnościach sądowych przy użyciu urządzeń technicznych umożliwiających przeprowadzenie tych czynności na odległość, w miejscu przebywania sprawcy.

§ 2d. Jeżeli w wypadku określonym w § 2a w odniesieniu do sprawcy zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 204 § 1, tłumacz uczestniczy w czynnościach

- sądowych przy użyciu urządzeń technicznych umożliwiających przeprowadzenie tych czynności na odległość, w miejscu przebywania sprawcy.”;
- 4) w art. 517c po § 2 dodaje się § 2a w brzmieniu:
„§ 2a. W wypadku określonym w art. 517b § 2a podejrzanego należy pouczyć ponadto o treści art. 517b § 2a i 2c, art. 517e § 1a i art. 517 ea.”;
- 5) w art. 517d:
a) po § 1 dodaje się § 1a w brzmieniu:
„§ 1a. W wypadku określonym w art. 517b § 2a sporządza się odpisy wniosku o rozpoznanie sprawy dla sprawcy oraz dla jego obrońcy, jeżeli został ustanowiony, a także uwierzytelnione kopie wszystkich dokumentów materiału dowodowego przekazywanych do sądu i pozostawia w miejscu przebywania zatrzymanego sprawcy. Po zakończeniu wszystkich czynności sądowych przeprowadzanych w trybie art. 517b § 2a kopie te włącza się do akt sprawy.”,
b) § 4 otrzymuje brzmienie:
„§ 4. Każda osoba wezwana przez Policję w charakterze świadka, biegłego, tłumacza lub specjalisty jest obowiązana stawić się w sądzie lub w miejscu zatrzymania sprawcy we wskazanym terminie. Art. 177 § 1a stosuje się.”;
- 6) w art. 517e po § 1 dodaje się § 1a w brzmieniu:
„§ 1a. W wypadku określonym w art. 517b § 2a prezes sądu lub sąd, w sposób wskazany w art. 137, zawiadamia oskarżonego oraz jego obrońcę, jeżeli został ustanowiony, o doręczeniu wniosku o rozpoznanie sprawy i oznacza czas na przygotowanie się do obrony. Oskarżonemu oraz jego obrońcy doręcza się za pokwitowaniem przez funkcjonariusza Policji odpisy wniosku o rozpoznanie sprawy oraz udostępnia się kopie dokumentów, o których mowa w art. 517d § 1a. Zatrzymanemu oskarżonemu należy umożliwić, w miejscu jego przebywania, kontakt z obrońcą bez obecności osób trzecich.”;
- 7) po art. 517e dodaje się art. 517ea w brzmieniu:
„Art. 517ea. § 1. W wypadku określonym w art. 517b § 2a podczas czynności sądowych, w których oskarżony uczestniczy przy użyciu urządzeń technicznych umożliwiających przeprowadzenie tych czynności na odległość, uczestnicy postępowania mogą składać wnioski oraz inne oświadczenia oraz dokonywać czynności procesowych wyłącznie ustnie do protokołu. O treści wszystkich pism procesowych, które wpłynęły do akt sprawy od chwili przekazania do sądu wniosku o rozpoznanie sprawy, sąd jest zobowiązany poinformować przy najbliższej czynności procesowej oskarżonego oraz jego obrońcę. Na żądanie oskarżonego lub obrońcy sąd ma obowiązek odczytać treść tych pism.
§ 2. W wypadku określonym w art. 517b § 2a pisma procesowe oskarżonego i jego obrońcy, których nie można było przekazać do sądu, mogą być przez nich

odczytane na rozprawie. Z chwilą ich odczytania wywołują one skutek procesowy i są traktowane jako czynności dokonane w formie ustnej.”;

8) w art. 517g § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Jeżeli sąd przed rozprawą główną lub w jej toku stwierdzi, że sprawa nie podlega rozpoznaniu w trybie przyspieszonym albo nie można jej rozpoznać z zachowaniem dopuszczalnego czasu przerw w rozprawie, o którym mowa w art. 517f § 1, rozpoznaje sprawę w dalszym ciągu w trybie uproszczonym w tym samym składzie. Jeżeli jednak zachodzi wypadek określony w art. 517b § 2a, rozprawę należy wyznaczyć w takim terminie, albo ją przerwać bądź odroczyć, aby umożliwić osobiste uczestniczenie w niej oskarżonego. W razie niemożności rozpoznania sprawy także w trybie uproszczonym sąd rozstrzyga w przedmiocie środka zapobiegawczego i przekazuje sprawę prokuratorowi w celu przeprowadzenia postępowania przygotowawczego na zasadach ogólnych, zawiadamiając o tym pokrzywdzonego.”;

9) po art. 517g dodaje się art. 517ga w brzmieniu:

„Art. 517ga. W razie zarządzenia przerwy w rozprawie lub zmiany trybu postępowania w dalszym postępowaniu nie stosuje się w stosunku do oskarżonego sposobu uczestniczenia w czynnościach sądowych przewidzianego w art. 517b § 2a.”.

Art. 20. W Kodeksie karnym wykonawczym w art. 181b dotychczasową treść oznacza się jako § 1 i dodaje się § 2 w brzmieniu:

„§ 2. W razie orzeczenia obowiązku przebywania skazanego w czasie trwania imprezy masowej w miejscu stałego pobytu, kontrolowanego w sposób określony w przepisach o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego, sąd przesyła odpis wyroku sądowi penitencjarnemu, właściwemu dla miejsca stałego pobytu skazanego, w celu wykonania wyroku w zakresie tego obowiązku.”.

Art. 21. W art. 10 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2004 r. Nr 52, poz. 525, z późn. zm.¹⁷⁾), ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Noszenie broni, o którym mowa w ust. 7, art. 17 ust. 1 pkt 5, art. 18 ust. 1 pkt 4 i ust. 5 pkt 4, art. 32 ust. 1 i 2, art. 33 ust. 1 oraz art. 51 ust. 2 pkt 4, 7 i 10 oznacza każdy sposób przemieszczania broni przez osobę posiadającą pozwolenie na tę broń.”

Art. 22. W Kodeksie postępowania w sprawach o wykroczenia wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 91 po § 2 dodaje się § 2a w brzmieniu:

¹⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2003 r. Nr 52, poz. 451, z 2004 r. Nr 96, poz. 959, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711, z 2007 r. Nr 176, poz. 1238, z 2008 r. Nr 195, poz. 1199, z 2009 r. Nr 168, poz. 1323, z 2010 r. Nr 127 poz. 857 i Nr 164 poz. 1108 oraz z 2011 r. Nr 38, poz. 195.

„§ 2a. Organ określony w § 2 może odstąpić od przymusowego doprowadzenia sprawcy do sądu, jeżeli zostanie zapewnione uczestniczenie przez sprawcę we wszystkich czynnościach sądowych, w których ma on prawo uczestniczyć, w szczególności możliwość złożenia przez niego wyjaśnień, przy użyciu urządzeń technicznych umożliwiających przeprowadzenie tych czynności na odległość wraz z jednoczesnym i bezpośrednim przekazem obrazu i dźwięku.”;

2) w art. 92 § 1 zdanie wstępne otrzymuje brzmienie:

„§ 1. W postępowaniu przyspieszonym, z zastrzeżeniem art. 92a.”;

3) po art. 92 dodaje się art. 92a w brzmieniu:

„Art. 92a. W postępowaniu przyspieszonym, toczącym się z zastosowaniem art. 91 § 2a, stosuje się przepisy niniejszego rozdziału z następującymi zmianami:

- 1) wniosek o ukaranie nie może być złożony ustnie do protokołu;
- 2) we wszystkich czynnościach sądowych przy użyciu urządzeń technicznych, umożliwiających przeprowadzenie tych czynności na odległość, bierze udział w miejscu przebywania sprawcy referendarz sądowy lub asystent sędziego zatrudniony w sądzie, w którego okręgu przebywa sprawca;
- 3) jeżeli został ustanowiony obrońca lub wezwano tłumacza, uczestniczą oni w czynnościach sądowych przy użyciu urządzeń technicznych umożliwiających przeprowadzenie tych czynności na odległość, w miejscu przebywania sprawcy;
- 4) prezes sądu lub sąd, w sposób wskazany w art. 137 Kodeksu postępowania karnego, zawiadamia obwinionego o doręczeniu wniosku o ukaranie; obwinionemu doręcza się za pokwitowaniem przez funkcjonariusza organu, o którym mowa w art. 91 § 2, odpis wniosku o ukaranie oraz udostępnia się kopie wszystkich dokumentów materiału dowodowego przekazywanych do sądu;
- 5) art. 517ea Kodeksu postępowania karnego stosuje się odpowiednio; świadków i biegłych można także przesłuchać przy zastosowaniu art.177 § 1a Kodeksu postępowania karnego;
- 6) w razie zarządzenia przerwy w rozprawie lub zmiany trybu postępowania w dalszym postępowaniu nie stosuje się w stosunku do obwinionego sposobu uczestniczenia w czynnościach sądowych przewidzianego w art. 91 § 2a; termin rozpoznania sprawy przed sądem należy tak ustalić, aby umożliwić osobiste uczestniczenie w niej obwinionego.”.

Art. 23. W ustawie z dnia 7 września 2007 r. o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego (Dz. U. z 2010 r. Nr 142, poz. 960) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1 po punkcie 4 dodaje się punkt 5, w brzmieniu:

„5) warunki wykonywania, organizowanie i kontrolowanie oraz nadzór nad wykonywaniem orzeczonego w związku z zakazem wstępu na imprezę masową obowiązku przebywania w miejscu stałego pobytu w czasie trwania imprezy masowej.”;

2) po Rozdziale 5 dodaje się Rozdział 5a, w brzmieniu:

„Rozdział 5a

Warunki wykonywania, organizowanie i kontrolowanie oraz nadzór nad wykonywaniem obowiązku przebywania w miejscu stałego pobytu w czasie trwania imprezy masowej.

Art. 83a. Do kontrolowania wykonywania orzeczonego w związku z zakazem wstępu na imprezę masową obowiązku przebywania w miejscu stałego pobytu w czasie trwania imprezy masowej, zwanego dalej „obowiązkiem przebywania”, stosuje się aparaturę monitorującą, o której mowa w art. 2 ust. 1.

Art. 83b. W sprawach wykonania obowiązku przebywania właściwy jest sąd penitencjarny, w okręgu którego skazany ma miejsce stałego pobytu.

Art. 83c. 1. Niezwłocznie po otrzymaniu odpisu prawomocnego wyroku sąd penitencjarny wydaje postanowienie, w którym:

- 1) określa miejsce wykonywania obowiązku przebywania, kontrolowanego przy użyciu aparatury monitorującej oraz rodzaj podlegających zainstalowaniu środków technicznych;
- 2) wyznacza termin i określa sposób zgłoszenia przez skazanego podmiotowi prowadzącemu centralę monitorowania gotowości do zainstalowania elektronicznego urządzenia rejestrującego lub założenia nadajnika;
- 3) wskazuje obowiązek przebywania skazanego w miejscu stałego pobytu w czasie trwania imprez masowych, w terminach o których będzie informowany przez centralę monitorowania;
- 4) określa datę zakończenia kontrolowania obowiązku przebywania przy użyciu aparatury monitorującej.

2. Przed wydaniem postanowienia, o którym mowa w ust. 1, sąd penitencjarny ustala, czy na przeszkodzie kontrolowaniu obowiązku przebywania przy użyciu aparatury monitorującej nie stoją warunki techniczne. W tym celu sąd żąda nadesłania informacji od upoważnionego podmiotu dozoru.

3. Wydając postanowienie, o którym mowa w ust. 1, sąd penitencjarny poucza skazanego o przysługujących mu prawach i obowiązkach oraz o konsekwencjach naruszenia warunków wykonywania obowiązku przebywania, kontrolowanego przy użyciu aparatury monitorującej.

4. Odpis postanowienia sądu penitencjarnego przesyła się niezwłocznie upoważnionemu podmiotowi dozoru.

Art. 83d. 1. Jeżeli informacje nadesłane przez upoważniony podmiot dozoru wskazują na brak warunków technicznych do kontrolowania wykonywania obowiązku

przebywania za pomocą aparatury monitorującej, sąd penitencjarny niezwłocznie zamienia ten obowiązek na obowiązek stawiennictwa, w czasie trwania imprezy masowej, w jednostce organizacyjnej Policji lub w miejscu określonym przez właściwego, ze względu na miejsce zamieszkania skazanego, komendanta powiatowego (rejonowego, miejskiego) Policji, zwany dalej „obowiązkiem stawiennictwa”.

2. Wydając postanowienie o zamianie obowiązku przebywania na obowiązek stawiennictwa określa się wymiar obowiązku stawiennictwa zgodnie z wyrokiem, mocą którego obowiązek orzeczono.

3. Na poczet obowiązku stawiennictwa zalicza się okres pomiędzy uprawomocnieniem wyroku a wydaniem postanowienia, o którym mowa w ust. 1.

Art. 83e Sąd penitencjarny zamienia obowiązek przebywania na obowiązek stawiennictwa, jeżeli:

- 1) skazany udaremnia lub utrudnia kontrolowanie przy użyciu aparatury monitorującej obowiązku przebywania;
- 2) zaistniała okoliczność uniemożliwiająca kontrolowanie przy użyciu aparatury monitorującej obowiązku przebywania lub czyniąca takie kontrolowanie oczywiście niecelowym.

Art. 83f. W przypadkach szczególnie ważnych dla skazanego, uzasadnionych warunkami zdrowotnymi, rodzinnymi lub osobistymi, sędzia penitencjarny może zezwolić skazanemu na przebywanie poza miejscem stałego pobytu w czasie trwania imprezy masowej.

Art. 83g. W wyjątkowych przypadkach, uzasadnionych szczególnymi okolicznościami, sąd penitencjarny może zmienić miejsce, w którym obowiązek przebywania orzeczony wobec skazanego będzie kontrolowany przy użyciu aparatury monitorującej; przepisy art. 83c ust. 1, 2 i 4 stosuje się odpowiednio.

Art. 83h. Postanowienia sądu penitencjarnego wydane na podstawie przepisów niniejszego rozdziału podlegają wykonaniu niezwłocznie.

Art. 83i. Na postanowienia wydane na podstawie przepisów niniejszego rozdziału przysługuje zażalenie, z tym że na postanowienie wydane na podstawie art. 83c ust. 1 zażalenie przysługuje jedynie w zakresie określenia daty zakończenia kontrolowania obowiązku przebywania przy użyciu aparatury monitorującej.

Art. 83j. 1. Podmiot prowadzący centralę monitorowania niezwłocznie informuje skazanego o terminach imprez masowych, w czasie trwania których ma on obowiązek przebywać w miejscu stałego pobytu.

2. Terminy imprez masowych, o których mowa w ust. 1, podmiot prowadzący centralę monitorowania określa na podstawie informacji przekazanych przez Komendanta Głównego Policji.

3. Na skazanym spoczywa obowiązek kontaktowania się z podmiotem prowadzącym centralę monitorowania.

Art. 83k. Do wykonywania, organizowania i kontrolowania oraz nadzoru nad wykonywaniem obowiązku przebywania stosuje się odpowiednio, z wyłączeniem przepisów w zakresie regulującym zadania sądowego kuratora zawodowego, przepisy art. 8 ust. 1, art. 15, art. 16, art. 25, art. 27 ust. 2 oraz Rozdziałów 4 i 5.”

Art. 24. W ustawie z dnia 25 listopada 2004 r. o zawodzie tłumacza przysięgłego (Dz. U. Nr 273, poz. 2702, z późn. zm.¹⁸⁾) po art. 15 dodaje się art. 15a w brzmieniu:

„Art. 15a. 1. W uzasadnionych przypadkach właściwy miejscowo prezes sądu, prokurator lub komendant Policji może, w drodze decyzji, zobowiązać tłumacza przysięgłego do pozostawania w gotowości do wykonywania czynności tłumacza przysięgłego, określając niezbędny czas, na jaki tłumacz przysięgły obowiązany jest pozostawać w tej gotowości. Decyzja podlega rygorowi natychmiastowej wykonalności.

2. Za pozostawanie w gotowości tłumaczowi przysięgłemu przysługuje wynagrodzenie.

3. Minister Sprawiedliwości, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych, określi w drodze rozporządzenia stawki wynagrodzenia tłumaczy przysięgłych za pozostawanie w gotowości, uwzględniając utrudnienia dla tłumaczy przysięgłych spowodowane koniecznością realizacji tego obowiązku.”

Art. 25. W ustawie o bezpieczeństwie imprez masowych wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 punkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) imprezie masowej artystyczno-rozrywkowej – należy przez to rozumieć imprezę o charakterze artystycznym, rozrywkowym lub zorganizowane publiczne oglądanie przekazu telewizyjnego na ekranach lub urządzeniach umożliwiających uzyskanie obrazu o przekątnej przekraczającej 3 metry, która ma się odbyć:

a) na stadionie, w innym obiekcie niebędącym budynkiem lub na terenie umożliwiającym przeprowadzenie imprezy masowej, na których liczba udostępionych przez organizatora miejsc dla osób, ustalona zgodnie z przepisami prawa budowlanego oraz przepisami dotyczącymi ochrony przeciwpożarowej, wynosi nie mniej niż 1.000,

b) w hali sportowej lub w innym budynku umożliwiającym przeprowadzenie imprezy masowej, w których liczba udostępionych przez organizatora miejsc dla osób, ustalona zgodnie z przepisami prawa budowlanego oraz przepisami dotyczącymi ochrony przeciwpożarowej, wynosi nie mniej niż 500;”;

2) w art. 5 dodaje się ust 4 w brzmieniu:

„4. Minister właściwy do spraw zdrowia określi w drodze rozporządzenia wymogi dotyczące zabezpieczenia medycznego imprezy masowej, poprzez określenie minimalnej liczby personelu medycznego, punktów pierwszej pomocy, zespołów

¹⁸⁾Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 107, poz. 722 oraz z 2010 r. Nr 182, poz. 1228.

ratownictwa medycznego, obecnych w czasie i miejscu trwania imprezy masowej, mając na uwadze liczbę uczestników imprezy oraz potrzebę zapewnienia bezpieczeństwa imprezy masowej.”;

3) w art. 6 ust 2 dodaje się pkt. 1a w brzmieniu:

„1a) w przypadku imprezy masowej artystyczno-rozrywkowej niebędącej imprezą masową podwyższonego ryzyka – co najmniej 10 członków służb: porządkowej i informacyjnej na 300 osób, które mogą być obecne na imprezie masowej, i co najmniej 1 członek służby porządkowej lub służby informacyjnej na każde następne 100 osób oraz co najmniej 1 członek służb: porządkowej lub informacyjnej na każde następne 200 osób powyżej liczby 50 000, przy czym nie mniej niż 20 % ogólnej liczby członków służb stanowią członkowie służby porządkowej.”;

4) w art. 6 dodaje się ust 2a w brzmieniu:

„2a. Jeżeli regulamin imprezy masowej artystyczno-rozrywkowej przewiduje zmienną liczbę uczestników tej imprezy w trakcie czasu jej trwania, liczebność służby porządkowej oraz służby informacyjnej na tej imprezie ustala się zgodnie z zasadami określonymi w ust. 2, przy czym organizator może ustalać liczebność tych służb proporcjonalnie do liczby osób obecnych na imprezie zgłoszonej w harmonogramie udostępnienia obiektu lub terenu uczestnikom imprezy masowej oraz w harmonogramie opuszczania przez nich tego obiektu lub terenu

5) w art. 13 po ust. 5 dodaje się ust. 6 i 7 w brzmieniu:

„6. Właściwy w sprawach piłki nożnej związek sportowy o zasięgu ogólnokrajowym może gromadzić, przetwarzać oraz udostępniać organizatorom meczów piłki nożnej dane osobowe uczestników meczów piłki nożnej, obejmujące:

- 1) imię i nazwisko;
- 2) numer PESEL, a w razie gdy nie został on nadany – rodzaj, serię i numer dokumentu potwierdzającego tożsamość;
- 3) wizerunek twarzy;
- 4) nazwę klubu, jeżeli uczestnik meczu piłki nożnej jest kibicem związanym z tym klubem;
- 5) informację o orzeczonych zakazach wstępu na imprezę masową, o których mowa w art. 65, lub zakazach klubowych, o których mowa w art. 14;
- 6) inne informacje, w tym dane osobowe, pod warunkiem, że zostaną one poddane anonimizacji w rozumieniu przepisów o ochronie danych osobowych i nie będą pozwalać na zidentyfikowanie konkretnej osoby, której one dotyczą.

7. W celu umożliwienia organizatorom meczów piłki nożnej realizacji obowiązków, o których mowa w art. 15 ust. 2 i 3, właściwy w sprawach piłki nożnej związek sportowy o zasięgu ogólnokrajowym może udostępniać im dane niezbędne do realizacji tych obowiązków.”;

6) w art. 14

- a) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:
„4a. Jeżeli zakaz klubowy, o którym mowa w ust. 1, został zastosowany przez podmiot prowadzący rozgrywki jako organizatora meczu piłki nożnej, wówczas osobie ukaranej służy prawo wniesienia do tego podmiotu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy.”
- b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:
„5. Podmiot prowadzący rozgrywki określa formę, tryb i termin złożenia odwołania, o którym mowa w ust. 4, lub wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, o którym mowa w ust. 4a, a także tryb i termin ich rozpatrywania, w swoim regulaminie wewnętrznym.”
- 7) w art. 26 ust 1 po pkt 8 dodaje się pkt 9 w brzmieniu:
„9) harmonogram udostępnienia obiektu lub terenu uczestnikom imprezy masowej oraz harmonogram opuszczenia przez nich tego obiektu lub terenu, jeżeli regulamin imprezy przewiduje zmienną liczbę osób w czasie jej trwania.”;
- 8) w art. 36 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. Komendant gromadzi i przetwarza informacje dotyczące imprez masowych innych niż masowe imprezy sportowe w zakresie obejmującym miejsce i termin ich organizacji oraz dane o osobach, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 1 lit. a i b.”;
- 9) po art. 45 dodaje się art. 45a w brzmieniu:
„Art. 45a. Komendant niezwłocznie przekazuje podmiotowi prowadzącemu centralę monitorowania, określoną w przepisach o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego, informacje o miejscu i terminach imprez masowych w zakresie dotyczącym poszczególnych osób, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 1 lit. a, w stosunku do których orzeczono obowiązek przebywania w czasie trwania imprezy masowej w określonym miejscu stałego pobytu.”;
- 10) w art. 60 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:
„1a. Kto w czasie trwania imprezy masowej wdziera się na teren obiektu lub teren, gdzie prowadzona jest impreza masowa albo wbrew żądaniu osoby uprawnionej takiego miejsca nie opuszcza podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.”
- 11) art. 64 otrzymuje brzmienie:
„Art. 64. Postępowanie w sprawach o przestępstwa określone w art. 59-61 prowadzi się na podstawie przepisów o postępowaniu przyspieszonym, o którym mowa w rozdziale 54a ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.⁶⁾), o ile zachodzą przesłanki do rozpoznania sprawy w tym postępowaniu.”;
- 12) w art. 65:
- a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
„3. Orzekając zakaz wstępu na imprezę masową sąd może orzec wobec ukaranego obowiązek stawiennictwa, w czasie trwania imprezy masowej,

w jednostce organizacyjnej Policji lub w miejscu określonym przez właściwego, ze względu na miejsce zamieszkania ukaranego, komendanta powiatowego (rejonowego, miejskiego) Policji.”,

b) po ust. 4 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Obowiązek, o którym mowa w ust. 3, orzeka się na okres od 6 miesięcy do lat 3, nie przekraczający okresu, na jaki orzeczono zakaz wstępu na imprezę masową.”;

13) po art. 65 dodaje się art. 65a w brzmieniu:

„Art. 65a. Sąd może po upływie połowy okresu, na który orzeczono środek karny określony w art. 65 ust.1 i 2, uznać go za wykonany, jeżeli ukarany przestrzegał porządku prawnego, a środek karny był w stosunku do niego wykonywany przynajmniej przez rok.”;

14) art. 67 otrzymuje brzmienie:

„Art. 67. Jeżeli zakaz wstępu na imprezę masową, o którym mowa w art. 65, został orzeczony w związku z meczem piłki nożnej, dotyczy on również:

- 1) meczu piłki nożnej rozgrywanego przez polską kadrę narodową na terytorium oraz poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) meczu piłki nożnej rozgrywanego przez zagraniczną kadrę narodową na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 3) meczu piłki nożnej rozgrywanego przez polski klub sportowy poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Rozdział 3

Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 26. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 15 ust. 10 ustawy zmienianej w art. 16 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 15 ust. 10 ustawy zmienianej w art. 16, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez okres 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 27. W celu sfinansowania zadań określonych w art. 17a¹-17a³ ustawy zmienianej w art. 17 ustala się w 2012 r. maksymalne limity wydatków dla:

- 1) budżetu państwa w kwocie 803.600 zł;
- 2) budżetów samorządów wojewódzkich w kwocie 349.500 zł;
- 3) budżetów samorządów powiatowych w kwocie 101.700 zł;
- 4) budżetów samorządów gminnych w kwocie 48.600 zł.

- Art. 28.** 1. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia z wyjątkiem art. 25, który wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia.
2. Przepisy art. 1 – 14 tracą moc z dniem 31 grudnia 2012 roku.

Uzasadnienie

Niniejszy projekt ustawy ma na celu zapewnienie niezbędnego otoczenia prawnego dla sprawnego zapewnienia bezpieczeństwa i porządku publicznego podczas Turnieju Finałowego Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012.

Mistrzostwa Europy w Piłce Nożnej są trzecią co do wielkości imprezą sportową na świecie, gromadzącą tysiące ludzi na stadionach piłkarskich, strefach publicznego oglądania meczów oraz miliony osób przed telewizorami.

Sprawne zapewnienie bezpieczeństwa tej imprezy wymaga wzmoczonego wysiłku wszystkich organów, służb i instytucji biorących udział w zabezpieczeniu, jak również wprowadzenia niezbędnych zmian legislacyjnych, które zagwarantują niezakłóconą realizację zadań przez te podmioty.

Uchwalenie ustawy oraz zmiana niektórych ustaw będzie realizacją zobowiązań wynikających ze zgłoszonych wobec UEFA gwarancji rządu Rzeczypospolitej Polski w fazie kandydowania przez Ukrainę i Polskę do organizacji tego Turnieju.

Przedstawiony do zaopiniowania projekt stanowi kompilację dwóch opracowanych odrębnie w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz Ministerstwie Sprawiedliwości projektów mających na celu stworzenie właściwego otoczenia prawnego dla zapewnienia bezpieczeństwa Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012 zarówno w obszarze bezpieczeństwa i porządku publicznego, jak również w obszarze działań wymiaru sprawiedliwości.

Projekt został połączony w jedną całość oraz przekazany do prowadzenia przez Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji na podstawie wspólnie podjętej decyzji w tym przedmiocie przez Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji – Pana Jerzego Millera oraz Ministra Sprawiedliwości – Pana Krzysztofa Kwiatkowskiego.

Cel projektowanej regulacji został określony w art. 1 projektu, natomiast pozostałe propozycje zawarte w projekcie pozostają w ścisłym związku z celem regulacji.

Art. 2 projektu zawiera słownik pojęć, którymi w dalszej części projekt operuje.

Art. 3-5 projektowanej regulacji ustanawiają reguły gromadzenia oraz przetwarzania przez Policję informacji istotnych dla zapewnienia bezpieczeństwa Turnieju UEFA EURO 2012,

w tym w szczególności danych osobowych. Jest to podyktowane oczywistą potrzebą

gromadzenie i przetwarzanie przez Policję informacji o osobach mogących stwarzać zagrożenie dla bezpieczeństwa Turnieju. Doświadczenia innych państw wcześniej organizujących podobne do EURO 2012 międzynarodowe masowe imprezy sportowe także potwierdzają, że istnieje potrzeba gromadzenia i przetwarzania takich informacji. Potrzeba zachowania konstytucyjnej zasady legalizmu nakazuje stworzenie właściwej podstawy prawnej rangi ustawowej do realizacji tych działań. W dalszym etapie uzgodnień tego projektu proponowane regulacje będą konsultowane z Generalnym Inspektorem Ochrony Danych Osobowych, jako organem właściwym w sprawach związanych z ochroną danych osobowych. Projektowana regulacja zawiera propozycję stworzenia podstaw prawnych do wymiany wskazanych informacji ze służbami policyjnymi innych państw, jak również zawiera propozycje gwarancji usunięcia danych osobowych przetwarzanych przez Policję po ustaniu celu ich zgromadzenia. Jednocześnie w projekcie został zawarty przepis, zgodnie z którym jeżeli pozyskane na potrzeby zapewnienia bezpieczeństwa Turnieju UEFA EURO 2012 informacje, w tym dane osobowe, powinny być w dalszym ciągu przetwarzane ze względu na konieczność realizacji ustawowych zadań Policji, wówczas informacje te będą w dalszym ciągu przetwarzane, jednakże tylko i wyłącznie zgodnie z zasadami określonymi w ustawie o Policji.

Art. 6 projektu dotyczy tzw. *police screening*, czyli dokonywania przez Policję sprawdzeń osób ubiegających się o akredytację UEFA umożliwiającą wstęp do określonych stref UEFA. Celem *police screening* jest przekazanie przez Policję do UEFA stanowiska zawierającego rekomendację lub brak rekomendacji odnośnie przyznania rekomendacji. Działania takie pozwolą ograniczyć dostęp do określonych przez UEFA stref osobom, które w opinii Policji nie powinny mieć do nich dostępu. Umożliwienie przekazywania takich opinii z pewnością przyczyni się do zwiększenia poziomu bezpieczeństwa tej imprezy. Wyjaśnić należy, że *police screening* stosowany był także przez poprzednich organizatorów Turniejów UEFA EURO i nie jest to instytucja nowa, nie jest także instytucją kontrowersyjną. Z uwagi na fakt, że *police screening* dotyczy działań polegających na gromadzeniu informacji o osobach, a także wydawania określonych rekomendacji w oparciu o zgromadzone informacje, instytucja ta wymaga stworzenia podstaw prawnych na poziomie ustawowym. Zaproponowane rozwiązania będą przedmiotem uzgodnień z Generalnym Inspektorem Ochrony Danych Osobowych.

Art. 7 projektu ma na celu stworzenie możliwości czasowego wzmocnienia sił Straży Granicznej prowadzących kontrolę bezpieczeństwa w międzynarodowym ruchu lotniczym. Zgodnie z § 30 ust. 3 „Krajowego Programu Ochrony Lotnictwa Cywilnego Realizującego Zasady Ochrony Lotnictwa” stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 czerwca 2007 r. w sprawie Krajowego Programu Ochrony Lotnictwa Cywilnego

realizującego zasady ochrony lotnictwa (Dz. U. Nr 116, poz. 803, z późn. zm.), kontrolę bezpieczeństwa w komunikacji lotniczej wykonują osoby wpisane na prowadzoną przez Prezesa Urzędu listę operatorów kontroli bezpieczeństwa, posiadające certyfikat operatora kontroli bezpieczeństwa wydany przez Prezesa Urzędu Lotnictwa Cywilnego lub odpowiedni certyfikat operatora kontroli bezpieczeństwa wydany przez ośrodek szkoleniowy ICAO, ECAC lub Unii Europejskiej. Aktualnie w Straży Granicznej powyższe uprawnienia do wykonywania kontroli bezpieczeństwa posiada około 1.300 funkcjonariuszy, co na chwilę obecną w pełni wystarcza do prowadzenia płynnej kontroli bezpieczeństwa w komunikacji międzynarodowej. Jednak w warunkach znacznego wzmożenia ruchu granicznego podczas Turnieju UEFA EURO 2012 wymieniona liczba może być niewystarczająca i potrzebne będzie istotne wzmocnienie tych służb. Dodatkowe zatrudnienie funkcjonariuszy wyłącznie na okres Turnieju UEFA EURO 2012 w celu zaspokojenia wskazanych potrzeb, nie jest uzasadnione merytorycznie ani finansowe. Ponieważ wspomniane certyfikaty operatora kontroli bezpieczeństwa posiadają pracownicy Służby Ochrony Lotniska, prowadzący kontrolę bezpieczeństwa w ruchu krajowym, których liczba stale wzrasta, zaproponowane rozwiązanie o czasowym charakterze jest rozwiązaniem najtańszym i najbardziej optymalnym z punktu widzenia racjonalnego wykorzystania dostępnych zasobów osobowych.

Art. 8 projektu ma na celu stworzenie podstawy prawnej do przedłużenia czasu służby funkcjonariuszy Policji, Państwowej Straży Pożarnej, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu oraz przedłużenia czasu pracy pracowników zatrudnionych w tych służbach. Przedłużenie czasu służby lub czasu pracy będzie wynikało z faktu, że taka impreza, jak Turniej UEFA EURO 2012 zgromadzi w krótkim czasie w niewielkiej przestrzeni bardzo dużo osób. Stąd też zapewnienie bezpieczeństwa uczestnikom Turnieju jak również zapewnienie porządku publicznego będzie wymagało zwiększonej liczby funkcjonariuszy lub pracowników służb nadzorowanych przez MSWiA. Z uwagi na to, że nie będą zwiększane limity etatowe w służbach, niezbędne będzie przedłużenie czasu służby funkcjonariuszy lub czasu pracy pracowników.

Zaproponowany przepis ma na celu także stworzenie podstawy prawnej umożliwiającej wypłacenie – w ramach przyznanego w rezerwie celowej limitu – rekompensaty funkcjonariuszom lub pracownikom, których czas służby lub pracy został przedłużony z uwagi na realizację zadań związanych z zapewnieniem bezpieczeństwa lub porządku publicznego.

W normalnych warunkach, przedłużony czas służby funkcjonariuszy służb podlega zrekompensowaniu poprzez udzielenie odpłatnego czasu wolnego. Jednakże spodziewany duży wzrost zapotrzebowania na dodatkowe godziny służby podczas Turnieju UEFA EURO 2012 może spowodować, że funkcjonariusze tych służb zechcą bezpośrednio po zakończeniu Turnieju zrealizować swoje uprawnienia do czasu wolnego. W efekcie po zakończeniu Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012 może powstać sytuacja, w której

większość funkcjonariuszy zamiast pełnić służbę w normalnym wymiarze czasu służby będzie odbierać należny czas wolny, co może spowodować w tym okresie niewydolność kadrową Policji, Państwowej Straży Pożarnej, Straży Granicznej oraz Biura Ochrony Rządu. Stąd też propozycja wypłaty zryczałtowanego ekwiwalentu pieniężnego ma na celu zmniejszenie presji na udzielanie czasu wolnego.

Przyjęta w projekcie metoda obliczania wysokości kwoty zryczałtowanego ekwiwalentu pieniężnego została wprowadzona wzorem rozwiązań przyjętych w ustawie o Państwowej Straży Pożarnej. Zgodnie z przyjętą metodą obliczania, kwota zryczałtowanego ekwiwalentu pieniężnego będzie wynosić:

- 1) dla Policji – 14,08 zł
- 2) dla Państwowej Straży Pożarnej – 13,76 zł
- 3) dla Straży Granicznej – 14,19 zł
- 4) dla Biura Ochrony Rządu – 14,66 zł.

Ponadto, projekt wprost przewiduje, że przedłużony czas służby lub pracy, za który nie będzie możliwe wypłacenie ekwiwalentu, będzie podlegał rozliczeniu poprzez udzielenie czasu wolnego zgodnie z zasadami określonymi w ustawach dotyczących służb, w ustawie o służbie cywilnej oraz w Kodeksie pracy.

Przepis art. 9 projektu stanowi realizację wymogu określonego w art. 50 ust. 1a oraz 1b ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.). Zaproponowana kwota 20.000.000 zł jest kwotą, o ujęcie której w rezerwie celowej na 2012 r. Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji wystąpił do Ministra Finansów. **Kwota 20.000.000 zł, jeżeli zostanie ujęta w budżecie państwa na rok 2012 jest w całości przeznaczona na wypłatę zryczałtowanego ekwiwalentu pieniężnego dla funkcjonariuszy oraz pracowników Policji, Państwowej Straży Pożarnej, Straży Granicznej oraz Biura Ochrony Rządu.**

Kalkulacja wydatkowania tej kwoty przedstawia się następująco:

Szacunkowe zestawienie godzin wygenerowanych przez funkcjonariuszy służb (zestawienie nie obejmuje pracowników) w przedłużonym czasie służby w okresie od 1 do 30 czerwca 2012 r. przedstawia się następująco:

Policja – 1.459.660 godzin

Państwowa Straż Pożarna – 984.960 godzin

Straż Graniczna – 267.760 godzin

Biuro Ochrony Rządu – 5.500 godzin

W sumie – 2.717.880 godzin

Odnosząc podsumowanie szacunkowego zestawienia poszczególnych służb do całości

wygenerowanych godzin w przedłużonym czasie służby wskazać należy, że udział poszczególnych służb kształtuje się następująco:

Policja – 53,8 %

Państwowa Straż Pożarna – 36,2 %

Straż Graniczna – 9,8 %

Biuro Ochrony Rządu – 0,2 %

Mając na uwadze powyższe zestawienie procentowe, należy przyjąć, że z kwoty 20.000.000 zł poszczególne służby powinny otrzymać do rozdysponowania następujące kwoty:

Policja – 53,8 % z 20.000.000 zł = **10.760.000 zł**

Państwowa Straż Pożarna – 36,2 % z 20.000.000 zł = **7.240.000 zł**

Straż Graniczna – 9,8 % z 20.000.000 zł = **1.960.000 zł**

Biuro Ochrony Rządu – 0,2 % z 20.000.000 zł = **40.000 zł**

Uwzględniając powyższe kwoty oraz obliczoną wysokość zryczałtowanego ekwiwalentu za jedną godzinę dla poszczególnych służb, należy wskazać, że przyjęte powyżej kwoty pozwolą na finansowe zrekompensowanie następującej liczby godzin wypracowanych w przedłużonym czasie służby lub przedłużonym czasie pracy:

Policja – 10.760.000 zł dzielone na 14,08 zł/godzinę = **764.204 godziny**

Państwowa Straż Pożarna – 7.240.000 zł dzielone na 13,76 zł/godzinę = **526.162 godziny**

Straż Graniczna – 1.960.000 zł dzielone na 14,19 zł/godzinę = **138.125 godzin**

Biuro Ochrony Rządu – 40.000 zł dzielone na 14,66 zł/godzinę = **2.728 godzin**

W sumie, kwota 20.000.000 zł pozwoli na finansowe zrekompensowanie **1.431.219 godzin** wygenerowanych w przedłużonym czasie służby lub czasie pracy.

Odnosząc liczbę 1.431.219 godzin odpłatnych w przedłużonym czasie służby do szacunkowej liczby 2.717.880 wszystkich wygenerowanych godzin w przedłużonym czasie służby należy wskazać, że zaproponowana kwota 20.000.000 zł pozwoli na odpłatne zrekompensowanie około 52 % wszystkich wygenerowanych godzin służby w przedłużonym czasie służby. Pozostałe 48 % godzin w przedłużonym czasie służby będzie podlegało rozliczeniu poprzez udzielenie czasu wolnego.

Należy zaznaczyć, że uwzględnienie w prawie do zryczałtowanego ekwiwalentu pieniężnego także pracowników służb nadzorowanych przez Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji sprawi, że liczba godzin zrekompensowanych odpłatnym ekwiwalentem spadnie poniżej 50 %.

Art. 10 projektu ma na celu stworzenie podstaw prawnych do dokonywania przez Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz służby przez niego nadzorowane wypłaty

zaliczek na kontraktowane usługi związane z zakwaterowaniem. Należy wskazać, że Turniej UEFA EURO 2012 spowoduje, że w czterech miastach gospodarzach trzeba będzie zakwaterować zarówno siły Policji, Państwowej Straży Pożarnej, Straży Granicznej oraz Biura Ochrony Rządu przesunięte do działań w miastach gospodarzach z innych części kraju, ale także trzeba będzie zapewnić zakwaterowanie dla przedstawicieli służb odpowiedzialnych za bezpieczeństwo pochodzących z innych państw, w szczególności z Ukrainy, państw uczestników Turnieju, państw sąsiadujących oraz państw tranzytu kibiców.

Praktyka rezerwowania miejsc w hotelach z dużym wyprzedzeniem wykazała, że podmioty gospodarcze prowadzące działalność hotelową są skłonne dokonywać takich rezerwacji z dużym wyprzedzeniem, jednakże po uiszczeniu stosownej zaliczki.

Zaproponowany przepis będzie podlegał dokładniejszym uzgodnieniom z Prezesem Urzędu Zamówień Publicznych.

Zawarta w art. 11 propozycja umożliwi przeniesienie na grunt polski, na okres trwania Turnieju UEFA EURO 2012, ogólnoeuropejskiej praktyki zezwalania na spożywanie przez kibiców w wydzielonych strefach podczas imprez masowych alkoholi nisko procentowych.

Sprzedaż, podawanie i spożywanie napojów alkoholowych na imprezie masowej może odbywać się wyłącznie w miejscach do tego wyznaczonych. O dopuszczeniu podawania i sprzedaży napojów alkoholowych na imprezie masowej będzie decydował właściwy organ gminy na zasadach określonych ustawie z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi.

Doświadczenia, chociażby turniejów Mistrzostw Europy w Portugalii w 2004 r. oraz w Szwajcarii i Austrii w 2008 r., jak również Mistrzostw Świata w Niemczech w 2006 r., a także lig europejskich, takich jak angielska, niemiecka, czy holenderska, wydają się dość jednoznacznie potwierdzać, że fakt dostępności napojów alkoholowych niskoprocentowych na stadionach nie wpływa w decydujący sposób na występowanie na stadionach zachowań chuligańskich.

Art. 12 projektu stanowi rozwiązanie konieczne dla zapewnienia sprawnej dystrybucji biletów na mecze Turnieju UEFA EURO 2012. Wskazać należy, że przyjęte w obecnie obowiązującej ustawie o bezpieczeństwie imprez masowych rygorystyczne obowiązki nakazujące dystrybucję wyłącznie imiennych biletów na mecze piłki nożnej jest możliwe do zastosowania i skutecznego wyegzekwowania w odniesieniu do rozgrywek ligowych w kraju, także w odniesieniu do międzypaństwowych meczów polskiej reprezentacji narodowej, przy założeniu, że imprezy te nie będą odbywać się jedna za drugą w bardzo krótkim okresie czasu, gromadząc jednocześnie bardzo dużą liczbę uczestników. Turniej UEFA EURO 2012 będzie właśnie taką imprezą, podczas której mecze piłki nożnej będą odbywać się po sobie w krótkich okresach czasu, zaś liczba ich uczestników wielokrotnie przewyższy liczbę

uczestników innych meczów piłki nożnej organizowanych w kraju. Dlatego też zastosowanie zasady dystrybucji biletów imiennych w praktyce okaże się niemożliwe do wykonania, natomiast próba zastosowania tej zasady doprowadzi do spowolnienia lub nawet zablokowania tej dystrybucji. Ponadto, po raz kolejny należy wskazać, że – o czym była mowa w uzasadnieniu do art. 10 – większość kibiców uczestniczących w meczach Turniejów UEFA EURO to kibice niestwarzający zagrożeń, którzy zainteresowani są uczestnictwem w święcie sportowym. Niezależnie od powyższego, projektowany przepis nie wyłącza stosowania art. 13 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych – co oznacza, że UEFA (działająca w jej imieniu w Polsce spółka EURO 2012 Polska Sp. z o.o.) nadal zobowiązana będzie zapewnić identyfikację kibiców uczestniczących w meczach Turnieju UEFA EURO 2012, także w przypadku biletów przeznaczonych do tzw. pakietów korporacyjnych.

Art. 13 projektu stanowi realizację gwarancji złożonej na rzecz UEFA w zakresie publicznego oglądania meczów UEFA EURO 2012. Stąd też projekt wprowadza wymóg dołączenia do dokumentacji składanej na potrzeby wydania zezwolenia na organizację imprezy masowej, w ramach której planowane jest publiczne oglądanie przekazu telewizyjnego meczu UEFA EURO 2012, dokumentu potwierdzającego zgodę właściciela sygnału telewizyjnego (UEFA) na prezentowanie obrazu na ekranach lub urządzeniach umożliwiających uzyskanie obrazu o przekątnej przekraczającej 3 metry. Zapobiegnie to organizacji stref publicznego oglądania meczów Turnieju przez podmioty nieautoryzowane.

Art. 15 projektu dotyczy zmian w kodeksie wykroczeń.

Odnosnie art. 15 pkt 1:

Dodanie w Kodeksie wykroczeń art. 50a ma w pierwszej kolejności zapewnić osiągnięcie celu prewencyjnego poprzez stworzenie możliwości odebrania niebezpiecznych przedmiotów i tym samym zapobieżenie możliwości popełnienia cięższych czynów zabronionych mogących doprowadzić do utraty życia lub naruszenia zdrowia ludzkiego.

Przedłożona propozycja stanowi odpowiedź na mające co jakiś czas miejsce wydarzenia, w których dochodzi do tragicznie kończących się spotkań (tzw. ustawek) pseudokibiców, ma ona także na celu ograniczenie przypadków bezkarnego demonstrowania niebezpiecznych przedmiotów przez niektóre osoby na ulicach czy osiedlach w sytuacjach, w których cel osoby okazującej demonstracyjnie niebezpieczny przedmiot nie jest jasny, natomiast wśród innych osób może wywoływać poczucie zagrożenia.

Odnosnie art. 15 pkt 2:

Zmian brzmienia art. 66 § 1 Kodeksu wykroczeń jest uzasadniona faktem wprowadzenia do Kodeksu karnego nowego rodzaju przestępstwa, które ma być opisane w art. 224a Kodeksu

karnego (propozycja ujęta w niniejszym projekcie). Szczegółowe uzasadnienie dla wprowadzenia art. 224a Kodeksu karnego oraz jego stosunku do przepisu art. 66 § 1 Kodeksu wykroczeń znajduje się w dalszej części uzasadnienia dotyczącej zmian w Kodeksie karnym.

Art. 16 zawiera propozycję zmian w brzmieniu art. 15 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2007 r. Nr 43, poz. 277 z późn. zm.). Uzasadnienie do wprowadzenia zmiany wynika z faktu, że Policja przystępując do realizacji zadań związanych z przygotowaniem do zabezpieczenia EURO 2012, dokonała na potrzeby własne, analizy ryzyka planowanego przedsięwzięcia. Analiza na zasadzie słabych i mocnych stron wskazała, że problemy mogą między innymi wystąpić z tzw. przepustowością pomieszczeń przeznaczonych dla osób zatrzymanych lub doprowadzonych w celu wytrzeźwienia. Powyższe wynika z faktu, iż planowana ilość uczestników Turnieju UEFA EURO 2012 pochodzących z Polski jak również z innych krajów, naturalną siłą rzeczy będzie powodowała, iż Policja będzie zmuszona podejmować zwiększoną liczbę interwencji. Działania Policji w tym zakresie nie tylko będą ograniczały się do zakończenia interwencji na zasadzie pouczenia osób, ale również związane będą z koniecznością zatrzymania osoby lub jednocześnie większej grupy osób i przetransportowania do pomieszczeń, obiektów, w których zatrzymane osoby będą oczekiwać na zakończenie dalszych realizowanych w tej sprawie czynności służbowych.

W obecnym stanie prawnym Policja dysponuje jedynie pomieszczeniami przeznaczonymi dla osób zatrzymanych lub doprowadzonych w celu wytrzeźwienia, które przy konieczności zatrzymania jednocześnie większej liczby osób, np. 100 kibiców, nie są do tego przystosowane z uwagi na ograniczoną ilość miejsc jakie posiadają. Należy zauważyć, że oprócz działań związanych z zabezpieczeniem EURO 2012 jednostki organizacyjne Policji będą równocześnie realizowały swoje codzienne ustawowe zadania, które też będą wymagały między innymi zatrzymywania osób do wyjaśnienia. Z tego też względu istniejące w tym zakresie ryzyko, w postaci niemożności umieszczenia w odizolowanych pomieszczeniach osób zatrzymanych, zostało zdiagnozowane, jako istotny czynnik mogący mieć wpływ na sposób i zakres realizacji przez Policję zadań jak również na samo bezpieczeństwo podczas zabezpieczenia w ramach EURO 2012. Powyższa sytuacja zdeteminowała zakres zgłoszonego pakietu rozwiązań prawnych, zaproponowanych w treści art. 16 projektowanej *ustawy o zapewnieniu bezpieczeństwa w związku z organizacją Turnieju Finałowego UEFA EURO 2012 i zmianie niektórych ustaw*.

Umożliwienie Policji tworzenie pokoi przejściowych, tymczasowych pomieszczeń przejściowych, a także możliwość umieszczania osób zatrzymanych w pomieszczeniach jednostek organizacyjnych Straży Granicznej, powinno rozwiązać ewentualny problem braku miejsc w przypadku masowego zakłócenia porządku przez pseudo kibiców podczas Turnieju UEFA EURO 2012. Wprowadzenie wskazanych regulacji zapobiegnie między innymi

sytuacjom przetrzymywania przez dłuższy okres czasu pod gołym niebem osób zatrzymanych.

Obecnie w pomieszczeniach przeznaczonych dla zatrzymanych będących w dyspozycji Policji, mają prawo umieszczać osoby zatrzymane wszystkie służby, zarówno Straż Graniczna, Centralne Biuro Antykorupcyjne, Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Żandarmeria Wojskowa, jak również inspektorzy i pracownicy kontroli skarbowej. Należy założyć, że okres trwania rozgrywek EURO 2012 będzie czasem, kiedy przywołane służby również z uprawnienia tego będą korzystać. Wychodząc naprzeciw dochowania staranności realizowanych w tym zakresie procedur, koniecznym jest wprowadzenie regulacji ujednolicających zakres prowadzonej dokumentacji oraz wzory dokumentów wymaganych do umieszczenia, zwalniania i wydawania osób umieszczanych w policyjnych pomieszczeniach dla osób zatrzymanych lub doprowadzonych w celu wytrzeźwienia.

Zakres policyjnej realizacji zadań w ramach Turnieju UEFA EURO 2012 to nie tylko zwiększona ilość podejmowanych czynności wobec osób dorosłych, ale również i problematyka nieletnich sprawców czynów karalnych. Analogicznie jak w sytuacji ilości miejsc przeznaczonych dla dorosłych osób zatrzymanych tak i w przypadku nieletnich, problem ograniczonej jej ilości, przy konieczności ich zatrzymania, został zdefiniowany jako ryzyko w ramach Turnieju UEFA EURO 2012. W obecnym stanie prawnym, warunki jakim powinny odpowiadać policyjne izby dziecka oraz regulamin pobytu w nich nieletnich, nie znajdują odniesienia prawnego.

Kolejnym zgłoszonym rozwiązaniem prawnym, który będzie miało wpływ na zwiększenie szeroko rozumianego bezpieczeństwa w ramach EURO 2012 jest wprowadzenie możliwości rejestrowania monitorowanego obrazu z pomieszczeń, w których przebywają osoby zatrzymane.

Zaproponowane w art. 16 projektu ustawy rozwiązania podniosą wprost proporcjonalnie poziom bezpieczeństwa zarówno uczestników Turnieju UEFA EURO 2012, jak również obywateli nie uczestniczących w zmaganiach sportowych, ale mimo woli stykających się z uczestnikami tej imprezy sportowej. Wpłynie to również na usprawnienie organizacyjne jednostek Policji oraz ułatwi realizację zadań służbowych w tym zakresie.

Istotnym elementem jest fakt, potwierdzony również przez Policję Austriacką, że tego typu imprezy pozostają w szczególnym zainteresowaniu międzynarodowych organizacji ochrony praw człowieka. Z tego też względu zaproponowane rozwiązania są staraniem, aby Policja do sposobu realizowanych podczas Turnieju UEFA EURO 2012 zadań, posiadała w tym zakresie legitymację prawną.

Art. 17 projektu zawiera propozycję zmian w ustawie z dnia 12 października 1990 r. o ochronie granicy państwowej (Dz. U. z 2009 r. Nr 12, poz. 67, z późn. zm.). Zaproponowane zmiany wynikają z potrzeby stworzenia w systemie prawnym przepisów, które określą sposób przygotowania infrastruktury drogowej oraz współdziałania

i uzgadniania z zarządzającymi infrastrukturą kolejową, lotnisk, portów i przystani, w celu umożliwienia prowadzenia kontroli granicznej w przypadku tymczasowego jej przywrócenia na granicy wewnętrznej.

Zgodnie z art. 17a ustawy z dnia 12 października 1990 r. o ochronie granicy państwowej (Dz. U. z 2009 r. Nr 12, poz. 67, z późn. zm.) minister właściwy do spraw wewnętrznych, w drodze rozporządzenia, przywraca tymczasową kontrolę określając m.in. przejścia graniczne wykorzystywane do przekraczania granicy w trakcie tymczasowego przywrócenia kontroli. Zgodnie z art. 22 Rozporządzenia (WE) Nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice – kodeksem granicznym Schengen (Dz. Urz. UE L 105 z 13 kwietnia 2006 r.) usunięte zostały lub jeszcze są usuwane przeszkody, które mogłyby utrudniać ruch drogowy przez byłe przejścia graniczne – infrastruktura wykorzystywana do prowadzenia kontroli granicznej.

W konsekwencji powyższej regulacji, podczas XXXVIII Posiedzenia Międzyresortowego Zespołu ds. Zagospodarowania Granicy Państwowej z dnia 14 marca 2008 r. zapadła decyzja, iż nie będzie utrzymywana infrastruktura byłych przejść granicznych na potrzeby tymczasowego przywrócenia kontroli granicznej. Postanowiono, że wojewodowie prześlą w trwały zarząd Straży Granicznej niektóre obiekty znajdujące się w byłych przejściach granicznych z przeznaczeniem na siedziby placówek Straży Granicznej, pozostałe obiekty miały zostać przekazane starostom. Wobec powyższego, tymczasowo przywrócona kontrola graniczna będzie prowadzona w sposób mobilny.

Organizacja punktów kontrolnych, szczególnie w byłych drogowych przejściach granicznych, wymaga zachowania bezpieczeństwa dla uczestników ruchu drogowego i funkcjonariuszy, co wymaga przygotowania zmiany organizacji ruchu drogowego i odpowiedniego oznakowania na czas trwania przywrócenia kontroli granicznej. Nałożenie obowiązku w zakresie zmiany organizacji ruchu drogowego i oznakowania tych miejsc na zarządców dróg publicznych jest dobrym rozwiązaniem niepociągającym dużych kosztów, oraz dającym możliwość wykorzystywania znaków drogowych w bieżącej działalności w ramach utrzymywania dróg. Z uwagi na sporadyczność i wyjątkowość działań związanych z przywróceniem kontroli granicznej, zapewnienie przez Straż Graniczną (zakup) oznakowania miejsc jest rozwiązaniem niecelowym i nieekonomicznym, gdyż znaki drogowe nie będą wykorzystywane regularnie w bieżącej działalności Straży Granicznej. W tym miejscu należy również wskazać, iż zarówno plany zmiany organizacji ruchu drogowego dla tych miejsc oraz zabezpieczone oznakowanie może być wykorzystywane także przez inne służby zarówno w bieżącej działalności jak również w związku z wystąpieniem sytuacji szczególnych.

Ponadto możliwe jest przeprowadzanie takiej kontroli w komunikacji kolejowej, na lotniskach, w portach i przystaniach. W tych przypadkach prowadzenie inwestycji

zmierzających do stworzenia stref niezbędnych do prowadzenia kontroli granicznej uznać należy za niecelowe ze względu na nieproporcjonalność poniesionych wydatków w stosunku do potrzeb. Konieczne jest jednakże zobowiązanie zarządzających infrastrukturą kolejową, lotniskiem, portem lub przystanią do współdziałania ze Strażą Graniczną w celu ustalenia warunków umożliwiających prowadzenie kontroli granicznej.

W przypadku kolejowych przejść granicznych niezbędne jest włączenie do tych działań również przewoźnika kolejowego, gdyż pozwoli to na skuteczne stworzenie warunków do prowadzenia kontroli granicznej. Współdziałanie polegać może na uzgodnieniu organizacji ruchu pozwalającej na dokonywanie kontroli granicznej w trakcie ruchu pociągu poprzez np. ustalenie odpowiedniego zasięgu terytorialnego przejścia granicznego. Przewoźnik kolejowy jest również zainteresowany uwzględnieniem jego sugestii w tym zakresie ze względu na świadczone usługi.

W przypadku przejść lotniczych i morskich, jako istotne uznano zobowiązanie do współdziałania zarządzających lotniskami, portami i przystaniami, ze względu na to, że te podmioty, co do zasady, zarządzają ruchem ustalając miejsce i czas oraz sposób poruszania się statków powietrznych na lotniskach i statków pływających w portach i na przystaniach.

W celu właściwego przygotowania i utrzymania miejsc na drogach publicznych, połączeniach kolejowych, lotniskach, portach i przystaniach przewidzianych do tworzenia wspomnianych przejść granicznych w przypadku tymczasowego przywrócenia kontroli, prowadzony będzie wykaz tych miejsc. Prowadzenie wykazu ma na celu wskazanie wszystkich miejsc, które mogą zostać wykorzystane, jako przejścia graniczne.

Komendant Główny Straży Granicznej jest zobowiązany do prowadzenia tego wykazu oraz do przekazywania wszystkim właściwym zarządzającym informacji o ujęciu miejsca na obszarze przez nich zarządzanym. Sposób prowadzenia wykazu i jego treść określi minister właściwy do spraw wewnętrznych.

Wydatki na powyższe przedsięwzięcia określa art. 27 projektu stanowi realizację wymogu określonego w art. 50 ust. 1a oraz 1b ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.). Wskazane w tym przepisie limity wydatków dotyczą kosztów związanych ze zmianą organizacji ruchu drogowego i oznakowaniem tych miejsc ponoszonych przez zarządców dróg publicznych. Wskazane w przepisie kwoty dotyczą odpowiednio:

kwota 803.600 zł – drogi krajowe i autostrady

kwota 349.500 zł – drogi wojewódzkie

kwota 101.700 zł – drogi powiatowe

kwota 48.600 zł – drogi gminne

kwota łączna – 1.303.400 zł

Art. 18 projektu dotyczy zmian w Kodeksie karnym.

Odnosnie art. 18 pkt 1:

Dokonując analizy obowiązującego art. 41 b §1 k.k. należy zauważyć, że sąd może orzec zakaz wstępu na imprezę masową, jeżeli przy popełnieniu przestępstwa zachowanie sprawcy wskazuje, że jego udział w imprezach masowych zagraża istotnym dobrom chronionym prawem. Z brzmienia tego przepisu wynika, iż zakaz wstępu na imprezę masową można orzec za popełnienie jakiegokolwiek przestępstwa., w sytuacji kiedy z uwagi na ochronę istotnych dóbr prawnie chronionych ocena zachowania sprawcy uzasadnia wykluczenie jego udziału w imprezach masowych. Takie unormowanie prawne jest zbyt szerokie, kryminalnopolitycznie nieuzasadnione, i nie pozostaje w logicznej relacji z istotą tego środka karnego.

Zakaz wstępu na imprezę masową powinien ściśle wiązać się z okolicznościami czynów popełnionych w związku z imprezą tego rodzaju. Celem zakazu jest wyeliminowanie udziału w imprezie masowej określonej kategorii sprawców – tych którzy swoim zachowaniem naruszają porządek prawny, stanowiąc jednocześnie zagrożenie dla bezpieczeństwa imprez masowych. Dlatego istotnym kryterium zasadności zastosowania tego środka karnego nie powinna być ocena zachowania sprawcy przy popełnieniu jakiegokolwiek przestępstwa, ale związek popełnionego przestępstwa z imprezą masową. Wskazane przekonanie legło u podstaw nowelizacji art. 41b § 1 k.k. - w projekcie przewidziano możliwość orzeczenia zakazu wstępu na imprezę masową w sytuacji, gdy przestępstwo zostało popełnione w związku z taką imprezą, a udział sprawcy w imprezach masowych istotnie zagraża dobrom chronionym prawem. Nie uległa natomiast zmianie, w odniesieniu do obecnych unormowań, kwestia dotycząca fakultatywnego i obligatoryjnego charakteru tego środka karnego – środek ten co do zasady ma fakultatywny charakter, natomiast obligatoryjność jego orzeczenia może wynikać jedynie z wyraźnego zapisu ustawy.

W projektowanym art. 41b § 2 k.k. wskazano na konieczne elementy treści rozstrzygnięcia sądu w przedmiocie zakazu wstępu na imprezę masową. Orzekając ten środek karny sąd obowiązany będzie określić rodzaje imprez, których zakaz dotyczy oraz wskazać zakres terytorialny obowiązywania tego środka. Z brzmienia projektowanego przepisu jednoznacznie wynika, iż nie jest wystarczające wskazanie w orzeczeniu jedynie w ogólny sposób, że orzeka się zakaz wstępu na imprezy masowe. Każdorazowo rozstrzygnięcie powinno zawierać wskazanie o jaki rodzaj imprez masowych chodzi, a także jaki jest zakres terytorialny obowiązywania zakazu. Wszystkie te elementy powinny w jednoznaczny sposób wynikać z orzeczenia sądu. Dopiero tak sformułowane orzeczenie daje możliwość efektywnego wykonania orzeczonego środka karnego. Jeśli zakaz dotyczy meczów piłki nożnej, obejmuje on z mocy ustawy także mecze rozgrywane przez polską kadrę narodową lub polski klub

sportowy poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz mecze rozgrywane przez zagraniczną kadrę narodową na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Zgodnie z obowiązującym art. 41b § 2 k.k. zakaz wstępu na imprezę masową każdorazowo połączony jest z obowiązkiem stawiennictwa skazanego, w czasie trwania imprezy masowej, w jednostce organizacyjnej Policji lub w innym miejscu wyznaczonym przez właściwego komendanta Policji.

Z kolei z brzmienia art. 43 § 1 k.k. wynika, że zakaz wstępu na imprezę masową orzeka się w wymiarze od 2 do 6 lat. Skoro zakaz wstępu na imprezę masową jest połączony z obowiązkiem stawiennictwa, o którym mowa w art. 41 b § 2 k.k., to również i taki obowiązek aktualny jest przez cały czas trwania zakazu, czyli najkrócej przez dwa lata, a najdłużej przez sześć lat. W tym czasie skazany obowiązany jest nie tylko do powstrzymywania się od udziału w imprezach masowych objętych zakazem, ale także obowiązany jest do stawiennictwa w czasie trwania imprezy w określonym miejscu, którym co do zasady jest jednostka Policji.

Obowiązujące unormowanie wywołuje wątpliwości nie tylko prawne, ale także natury faktycznej.

Jeśli chodzi o zastrzeżenia o prawnym charakterze, to w aspekcie długotrwałości obowiązku stawiennictwa w jednostce Policji trwającego przez cały czas trwania zakazu, (którego istotą jest przecież jedynie zakaz wstępu na imprezę), to należy zauważyć, że w sytuacji gdy skazany w sposób dobrowolny poddaje się rygorowi i nie bierze udziału w imprezach objętych zakazem, nie wydaje się uzasadnione ani konieczne nakładanie na niego dodatkowego obowiązku stawiennictwa w tym czasie w innym miejscu. W takiej sytuacji bowiem represyjność środka karnego wynika w głównej mierze z uciążliwości zdeterminowanej koniecznością periodycznego, powtarzalnego stawiania się w określonym miejscu, i z długotrwałości tego stanu rzeczy, a nie z powstrzymywania się od udziału w imprezach masowych.

Jeśli zaś chodzi o uwagi natury organizacyjnej, to należy wskazać na trudności faktyczne, które mogą się pojawić w przypadku organizacji dużych imprez masowych, takich jak np. EURO w piłce nożnej, kiedy w czasie ich trwania będzie zachodziła konieczność stawiennictwa w komisariacie Policji dużej liczby kibiców. Poza tym nie należy tracić z pola widzenia także okoliczności, że wskazane rozwiązania spowodowały zwiększenie obowiązków Policji.

Dlatego też w projektowanym art. 41 b § 3 k.k. przewidziano dywersyfikację obowiązku przebywania skazanego w miejscu stałego pobytu oraz czasu trwania zakazu i wprowadzono możliwość elastycznego podejmowania decyzji o stosowaniu takiego obowiązku w zależności od istnienia podstaw do przypuszczenia, że skazany będzie dobrowolnie przestrzegał zakazu wstępu na imprezy masowe lub też braku podstaw do takiego poglądu.

W projektowanym art. 41 b § 3 k.k. przewidziano dodatkowo możliwość, że sąd orzekając zakaz wstępu na imprezę masową orzeknie wobec skazanego obowiązek przebywania

w czasie imprezy masowej w określonym miejscu stałego pobytu, który to obowiązek będzie podlegał kontroli w sposób określony w przepisach o wykonywaniu kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego.

Orzeczenie tego obowiązku będzie zależało od uznania sądu, poza przypadkiem określonym w art. 41 b § 4 k.k., kiedy to jego orzeczenie będzie obligatoryjne wobec sprawcy uprzednio karanego za przestępstwo popełnione w związku z imprezą masową. Ponadto zgodnie z projektowanym art. 41 b § 7 k.k., obowiązku przebywania w miejscu pobytu w czasie trwania imprezy masowej nie będzie się orzekało w sytuacji, gdy już w chwili orzekania sąd poweźmie informacje, że wykonanie obowiązku nie będzie możliwe, np. z uwagi na stan zdrowia skazanego, wykluczający możliwość stosowania wobec niego monitoringu elektronicznego lub brak warunków technicznych umożliwiających poddanie zachowania skazanego kontroli przy pomocy aparatury monitorującej lub uzna, że orzeczenie takiego obowiązku byłoby oczywiście niecelowe. W obu tych wypadkach zamiast monitorowanego elektronicznie obowiązku przebywania, w czasie trwania imprezy masowej, w miejscu stałego pobytu, sąd nałoży na skazanego obowiązek stawiennictwa w tym samym czasie w jednostce Policji lub innym miejscu wskazanym przez właściwego komendanta Policji.

Należy podkreślić, że sąd orzekający nie będzie obowiązany do badania faktycznych i technicznych możliwości zastosowania wobec skazanego monitoringu elektronicznego. Okoliczności te będą stanowić przedmiot czynności sądu penitencjarnego, będącego sądem wykonującym orzeczenie w zakresie nałożonego na skazanego, łącznie z zakazem wstępu na imprezę masową, obowiązku przebywania w miejscu stałego pobytu w czasie trwania wskazanych w wyroku imprez masowych.

Z projektowanych unormowań jednoznacznie wynika, że zakazowi wstępu na imprezy masowe, może – ale nie w każdym przypadku musi – towarzyszyć obowiązek przewidziany w art. 41 b § 3 k.k., który ma mieć charakter niezależny od zakazu. Odrębność obowiązku w stosunku do zakazu wynika nie tylko z możliwości odrębnego określenia czasu trwania obowiązku, który zgodnie z art. 41 b § 8 k.k., w postaci polegającej na monitorowanym elektronicznie obowiązku przebywania w miejscu stałego pobytu w czasie trwania imprezy masowej będzie mógł być orzekany na okres od 6 miesięcy do 12 miesięcy, ale także z konieczności odrębnego ukształtowania treści orzeczenia w zakresie tego obowiązku, zgodnie z wymogami wynikającymi z art. 41 b § 5 k.k.

Nakładając taki obowiązek sąd będzie wskazywał imprezy masowe w czasie trwania których skazany obowiązany jest przebywać w miejscu stałego pobytu, w szczególności określając nazwy dyscyplin sportowych, nazwy klubów sportowych oraz zakres terytorialny imprez, z którymi związany jest zakaz. Jednak obowiązek swoim zakresem nie będzie mógł wykraczać poza treść orzeczonego zakazu, natomiast będzie mógł mieć węższy zakres, jeżeli sąd uzna to za celowe, a wystarczające dla realizacji prewencyjnych celów orzekanego środka karnego. Dopuszczalna więc będzie sytuacja, w której kontrola zachowania skazanego przy zastosowaniu do tego celu aparatury monitorującej będzie dotyczyła tylko poszczególnych,

wskazanych przez sąd imprez masowych, a mianowicie tych, co do których najbardziej prawdopodobne mogłoby być nierespektowanie przez skazanego orzeczonego zakazu wstępu, nie zaś wszelkich imprez masowych mieszczących się w zakresie orzeczonego środka karnego.

Projektowany art. 41b § 6 k.k. przewiduje możliwość, aby w szczególnie uzasadnionych wypadkach niezależnie od orzeczenia wobec skazanego monitorowanego elektronicznie obowiązku pozostawania w czasie trwania imprezy masowej w miejscu stałego pobytu, sąd już w wyroku przesądził, że po upływie okresu tego obowiązku skazany będzie podlegał, na dalszy czas określony w wyroku, obowiązkowi stawiennictwa, w czasie trwania imprezy masowej, w jednostce Policji lub miejscu wskazanym przez właściwego komendanta Policji. Rozwiązanie takie będzie mogło znajdować zastosowanie w szczególności w stosunku do najbardziej niepoprawnych przedstawicieli subkultur kibicowskich, w odniesieniu do których celowe jest ich długotrwałe, skuteczne wyeliminowanie z udziału w imprezach masowych na okres dłuższy niż maksymalny, przewidziany projektowanymi przepisami okres stosowania monitorowanego elektronicznie obowiązku przebywania w czasie trwania imprezy masowej w miejscu stałego pobytu.

Obowiązek przebywania w miejscu stałego pobytu, jak i obowiązek stawiennictwa w jednostce Policji lub innym miejscu wskazanym przez właściwego komendanta, będzie orzekany, zgodnie z proj. art. 41b § 8 k.k., w pierwszym wypadku w miesiącach, zaś w drugim – w miesiącach i latach. Rozwiązanie takie pozwoli sądowi na maksymalnie elastyczne, uwzględniające zarówno względy prewencyjne, jak i ciężar czynu, którego popełnienie stanowi podstawę orzeczonego środka karnego, wyznaczenie zakresu nakładanych na skazanego obowiązków, a tym samym przysłuży się realizacji zasady indywidualizacji kary.

Odnosnie art. 18 pkt 2:

Projekt obejmuje nowelizację art. 84 k.k. Obowiązujący § 1 tego artykułu przewiduje możliwość uznania za wykonane orzeczonych środków karnych przed upływem okresu, na jaki je orzeczono. Instytucja ta stanowi istotny czynnik motywujący skazanego do przestrzegania porządku prawnego w okresie wykonywania środka, podnosząc tym samym jego efektywność, z korzyścią dla porządku prawnego, którego ochrona stanowi motywację orzekania środków karnych o dominującym elemencie prewencyjnym. Przesłanką formalną uznania środka karnego za wykonany jest upływ połowy okresu, na który środek orzeczono, nie krótszego jednak niż rok, natomiast przesłanką materialną jest przestrzeganie w tym czasie przez skazanego porządku prawnego.

W projekcie przewidziano, że możliwość ta, w obecnym stanie prawnym mająca zastosowanie wyłącznie do środków karnych, obejmie również obowiązek orzekany w celu kontroli przestrzegania nałożonego na skazanego zakazu wstępu na imprezę masową. Skoro bowiem ten środek karny może zostać uznany za wykonany po upływie połowy okresu, na który został orzeczony, byłoby niekonsekwencją ze strony ustawodawcy, aby pozbawiać

skazanego szansy na wcześniejsze uznanie za wykonany również obowiązek przebywania w miejscu stałego pobytu lub obowiązku stawiennictwa w jednostce Policji. Podobnie jak w wypadku środka karnego, szansa taka powinna motywować skazanego do przestrzegania obowiązku, z korzyścią dla realizacji prewencyjnych celów stawianych zarówno przed środkiem karnym, jak i wzmacniającym jego oddziaływanie obowiązkiem przebywania lub obowiązkiem stawiennictwa.

W projekcie przyjęto rozwiązanie analogiczne jak w art. 84 § 1 k.k., a więc możliwość uznania obowiązku za wykonany po upływie połowy okresu, na który go orzeczono, ale nie wcześniej niż po roku. Cel orzekania obowiązku przebywania w miejscu stałego pobytu lub obowiązku stawiennictwa w jednostce Policji, w czasie trwania imprezy masowej, ma charakter weryfikujący stosunek skazanego do nałożonego na niego zakazu wstępu na imprezę masową. Jeżeli skazany przez co najmniej rok prawidłowo stosuje się do obowiązku, a co za tym idzie, również do zakazu, istnieją podstawy, by uznać go za wystarczająco odpowiedzialnego i wdrożonego do przestrzegania prawa.

Należy bowiem podkreślić, że uznanie za wykonany obowiązek przebywania w miejscu stałego pobytu lub obowiązku stawiennictwa w jednostce Policji lub innym miejscu wskazanym przez właściwego komendanta Policji nie jest tożsame z uznaniem za wykonany środek karny w postaci zakazu wstępu na imprezę masową. Zakaz ten będzie w dalszym ciągu pozostawać w mocy, mimo zwolnienia z obowiązku. Uznanie obowiązku za wykonany oznacza jedynie, że w ocenie sądu nie ma potrzeby, aby w dalszym ciągu kontrolować za pomocą obowiązku przestrzeganie przez skazanego zakazu wstępu na imprezę masową, gdyż zachowanie skazanego wskazuje, że dalsze stosowanie obowiązku nie jest niezbędne dla spełnienia celów orzeczonego środka karnego.

Z drugiej strony, uznanie za wykonany środek karny w postaci zakazu wstępu na imprezę masową musi oznaczać jednoczesne uznanie za wykonany obowiązek przebywania w miejscu stałego pobytu lub obowiązku stawiennictwa w jednostce Policji. Obowiązek ten nie ma bowiem charakteru samoistnego, lecz stanowi jedynie dodatkowy element, orzekany wspólnie ze środkiem karnym, stanowiący instrument kontroli przestrzegania przez skazanego zakazu. Gdy zakaz uznaje się za wykonany, obowiązek – siłą rzeczy – staje się bezprzedmiotowy.

Odnosnie art. 18 pkt 3:

Proponowany przepis art. 224a k.k. przewiduje wprowadzenie nowego typu przestępstwa, umiejscowionego w Rozdziale XXIX Kodeksu karnego, grupującym przestępstwa skierowane przeciwko działalności instytucji państwowych oraz samorządu terytorialnego, kryminalizującego jako występki wywołanie fałszywym alarmem lub fałszywą informacją niepotrzebnej czynności instytucji użyteczności publicznej lub innego organu ochrony bezpieczeństwa, porządku publicznego lub zdrowia, mającą na celu uchylenie nieistniejącego *de facto* zagrożenia.

Obecnie tego rodzaju zachowania są z reguły kwalifikowane jako czyny z art. 66 Kodeksu wykroczeń, który limituje odpowiedzialność sprawcy karą aresztu (w wymiarze do 30 dni), karą ograniczenia wolności (w wymiarze 1 miesiąca) lub karą grzywny w wysokości 1500 zł. W przypadku spowodowania przez fałszywy alarm niepotrzebnej czynności organu bądź instytucji możliwe jest ponadto orzeczenie od sprawcy nawiazki w wysokości do 1000 zł.

Zasygnalizowania wymaga, że konstrukcja typu wykroczenia określonego w art. 66 k.w. budzi zasadnicze wątpliwości co do jej adekwatnego charakteru w stosunku do zachowań, którym ma przeciwdziałać. Przepis ten penalizuje bowiem jedynie czyny popełnione przez sprawcę ze szczególnym nastawieniem, wyrażonym archaicznymi w kontekście współczesnego języka prawnego znamionami „ze złośliwości” oraz „ze swawoli”. Wynikający więc z art. 66 k.w. wymóg działania sprawcy *cum dolo colorato* skutkuje tym, że poza zakresem penalizacji pozostają te wszystkie wypadki wprowadzenia w błąd instytucji lub organu ochrony bezpieczeństwa, porządku publicznego lub zdrowia, które motywowane są innymi względami, niż wskazane w przepisie, a w szczególności poza zakresem normowania pozostają często występujące motywy działania sprawcy, jakim jest zakłócenie funkcjonowania podmiotu, którego dotyczy fałszywy alarm lub informacja (np. w celu doprowadzenia do nieodbycia się rozprawy sądowej albo egzaminu na uczelni wyższej).

Podkreślić przy tym należy, że wymagane przez art. 66 k.w. szczególne nastawienie sprawcy jest przejawem nazbyt daleko idącej subiektywizacji odpowiedzialności karnej, nie do pogodzenia z racjami ochronnymi, które przemawiają za zwalczaniem tego rodzaju wysoce szkodliwych zachowań niezależnie od motywów, które skłaniają ich sprawcę do działania.

Niezależnie od wyżej wskazanych deficytów przepisu art. 66 § 1 k.w. w zakresie opisu penalizowanego zachowania, wskazać należy, że abstrakcyjny stopień społecznej szkodliwości klasy zachowań wypełniających znamiona przedmiotowe typu czynu określonego w tym przepisie zdecydowanie przemawia za poglądem o dalece niedostatecznym stopniu ochrony realizowanym na płaszczyźnie prawa wykroczeń. Pogląd ten utwierdza również nasilona dynamika wzrostu czynów kwalifikowanych z powołanego przepisu, uzasadniająca przypuszczenie o niedostatecznym prewencyjnym oddziaływaniu obowiązującego prawa — dla przykładu, o ile w 2002 r. sądy wydały prawomocne orzeczenia w 1187 sprawach o wykroczenia kwalifikowane z tego artykułu, to już w 2008 r. liczba ta wzrosła do 3351, a więc wynosiła 282 % liczby orzeczeń w stosunku do 2002 r. Niezależnie od braku należytego oddziaływania prewencyjnego obecnych unormowań coraz bardziej jaskrawy jest ich nieadekwatny charakter w stosunku do aktualnych realiów życia społecznego oraz ekonomicznego. Należy zwrócić uwagę na fakt, że „fałszywe alarmy” coraz częściej są traktowane, zwłaszcza przez organy ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego, jako sygnał o zagrożeniu o potencjalnym charakterze terrorystycznym. Podjęcie działań weryfikujących informację o zagrożeniu nie tylko generuje bardzo wysokie koszty ekonomiczne, ale także pociąga za sobą bardzo wysokie koszty społeczne. Do takich kosztów należy wywołane wśród obywateli poczucie zagrożenia, możliwość wywołania paniki i tym

samym realnego narażenia na niebezpieczeństwo życia i zdrowia ludzkiego, ale także zakłócenie zwykłych czynności życia codziennego. Nie mniej groźnym następstwem tego zjawiska może być kształtowanie się u poszczególnych osób, jak i wśród grup ludności, postawy lekceważenia wobec wszelkich alarmów, w tym także tych, które będą wskazywać na rzeczywiste zagrożenia. Nie można w końcu również pominąć faktu, że zachowanie polegające na spowodowaniu wskutek fałszywego alarmu czynności organów lub instytucji może być także swoistego rodzaju próbą sprawdzenia reakcji takich służb przed wywołaniem stanu realnego zagrożenia dla bezpieczeństwa publicznego. Nie mniej istotną niż wymienione powyżej jest również okoliczność, że zaangażowanie odpowiednich instytucji i organów w akcję weryfikującą prawdziwość alarmu, eliminuje te służby z innych obszarów działania, w których ich aktywność w tym czasie jest potrzebna. I ponadto, *last but not least*, wspomnieć trzeba o istotnych kosztach finansowych, które są powodowane akcjami podejmowanymi wskutek fałszywych alarmów lub informacji o zagrożeniu. Przykładem może być zdarzenie, które miało miejsce w dniu 31 grudnia 2007 r. w Katowicach, kiedy to sprawca poprzez „fałszywy alarm” o podłożeniu ładunku wybuchowego na dworcu, spowodował ewakuację pięciu dworców: w centrum Katowic, Ligocie, Zawodziu, Bogucicach i Załężu, i gruntowne ich przeszukanie przez Policję. Działania służb podjęte dla zweryfikowania tej informacji o alarmie spowodowały ponadto 4 godzinny przestój w ruchu pociągów, zaś straty samej PKP z tego tytułu oszacowano na kwotę 90 tysięcy złotych. Sprawca tego czynu został ustalony, i następnie ukarany za wykroczenie z art. 66 § 2 k.w. karą 30 dni aresztu. Ponadto od sprawcy na rzecz PKP orzeczono nawiązkę w wysokości 1000 zł. W kontekście zakresu i charakteru okoliczności stanowiących konsekwencję umyślnego czynu sprawcy wymierzona mu kara, pomimo że najsurowsza, jaką dopuszcza obowiązujące prawo, musi się jawić jako rażąco nieadekwatna do stopnia społecznej szkodliwości jego zachowania, i nie tylko nie spełniająca represyjnego i prewencyjnego celu reakcji karnej, ale wręcz uzasadniająca pogląd o niezrozumiale pobłażliwym traktowaniu tego rodzaju nagannych zachowań, skutkującym brakiem przyznania istotnym dobrom i interesom społecznym takiego stopnia ochrony prawnej, na jaki zasługują oraz ośmielającym sprawców takich czynów do ich podejmowania, wobec niewielkiej dolegliwości penalnej jaka może ich spotkać w wypadku ustalenia ich tożsamości i ujęcia.

Projekt proponuje pewną modyfikację konstrukcji czynu zawartego w projektowanym art. 224a k.k. w stosunku do czynu z art. 66 k.w., polegającą nie tylko na rezygnacji w jego opisie ze znamion podmiotowych określających motywów działania sprawcy, ale również ukształtowaniu jako skutku czynu nie okoliczności wprowadzenia przez sprawcę w błąd instytucji lub organu, lecz spowodowania niepotrzebnej czynności takiego podmiotu. Rozwiązanie to ma przewagę w stosunku do konstrukcji obowiązującego przepisu polegającą na tym, że obiektywizuje podstawy odpowiedzialności karnej sprawcy, która to odpowiedzialność – za dokonanie – aktualizować się będzie dopiero w wypadku wywołania zbędnych czynności instytucji lub innego organu. Wprowadzenie nowego typu czynu

zabronionego do rozdziału XXIX Kodeksu karnego spowodowane jest potrzebą wzmocnienia ochrony działalności tych instytucji i organów, które są odpowiedzialne za sferę użyteczności publicznej, ochrony bezpieczeństwa, porządku publicznego, czy zdrowia. W proponowanym kształcie karalne będą wszelkie „fałszywe alarmy”, które wywołały niepotrzebne czynności organów wymienionych w tym przepisie. Podkreślenia wymaga, że projektowane unormowanie będzie obejmowało zatem także te „fałszywe alarmy”, które wywoływane są choćby w budynkach sądów i prokuratur, ale także na lotnisku, czy dworcu kolejowym. Tym samym odpowiedzialność sprawcy będzie warunkowana poprzez nie samą okoliczność spowodowania „alarmu”, ale konkretny skutek, którym są niepotrzebne działania służb. Sposób działania sprawcy został określony w możliwie jak najszerszy sposób, bowiem możliwość przekazywania fałszywych informacji czy alarmu w obecnej dobie jest niewątpliwie ograniczona jedynie możliwościami ludzkiej percepcji. Wymogiem jednak jest, aby informacja wprowadzała w błąd co do konieczności podjęcia czynności przez określone służby. Krąg tych służb jest wyznaczony poprzez przydzielone im zadania i ogranicza się do tych instytucji, których działalność może być użyteczna dla nieograniczonej grupy osób (np. przedsiębiorstwo wodociągowe), ale też dotyczy działań tych organów, których rolą jest zapewnienie ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego (np. Straż Graniczna, Policja), czy ochrony zdrowia (np. pogotowie ratunkowe). Motywacja sprawcy nie będzie elementem decydującym o odpowiedzialności, istotne jest natomiast, aby sprawca działał umyślnie, przy czym projektowana konstrukcja przewiduje odpowiedzialność w wypadku działania sprawcy z oboma postaciami zamiaru, a więc także w wypadku działania z zamiarem wynikowym.

Wysokość zagrożenia ustawowego za czyn wypełniający znamiona projektowanego typu występkę z art. 224a k.k. (kara pozbawienia wolności od miesięcy do 8 lat) została ukształtowana na poziomie adekwatnym do stopnia społecznej szkodliwości zachowań mieszczących się w zakresie normowania projektowanego przepisu, i pozwoli na zapewnienie dobrom prawnym stanowiącym przedmiot ochrony nowego typu przestępstwa stopnia ochrony proporcjonalnego do ich wagi i znaczenia społecznego.

W związku z wprowadzeniem nowego typu przestępstwa, a także z uwagi na podniesione wyżej argumenty przemawiające za nieadekwatnością i archaicznością obecnego brzmienia art. 66 k.w., nowelizacja modyfikuje brzmienie tego przepisu, usuwając budzące wątpliwości znamiona „ze złośliwości lub swawoli”. Przepis ten będzie miał zastosowanie w wypadkach, kiedy sprawca chciał wywołać zbędną czynność organu za pomocą fałszywej informacji (nie będącej jednak fałszywym alarmem) lub innej wprowadzenia w błąd.

Odnosnie art. 18 pkt 4 i 5:

Przedmiotem ochrony przepisu art. 244 k.k. jest wymiar sprawiedliwości, a konkretnie — respektowanie orzeczeń sądowych, na mocy których sąd nałożył na określoną osobę wymienione w tym przepisie zakazy lub obowiązki, zarówno tytułem środka karnego, jak i na innej prawnej podstawie.

Skoro zatem art. 244 k.k. penalizuje nierespektowanie zakazów orzekanych tytułem środka karnego, logiczne jest, aby w tym właśnie przepisie penalizować również nierespektowanie środka karnego w postaci zakazu wstępu na imprezę masową. Środek ten został wprowadzony do Kodeksu karnego na mocy ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych, jednak ustawa ta nie przewidywała zmiany art. 244 k.k., toteż złamanie zakazu wstępu na imprezę masową pierwotnie nie było penalizowane. Z kolei ustawa z 22 lipca 2010 r. o zmianie ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych oraz ustawy - Kodeks karny wprowadziła do Kodeksu karnego nowy przepis karny – art. 244a, penalizujący zarówno naruszenie zakazu wstępu na imprezę masową, jak naruszenie obowiązku połączonego z tym zakazem. Przepis ten przewiduje za opisane w nim zachowanie sankcję w postaci grzywny, kary ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. W ten sposób powstała paradoksalna sytuacja, nie znajdująca uzasadnienia ani w płaszczyźnie kryminalnopolitycznej, ani sprawiedliwościowej – złamanie zakazu wstępu na imprezę masową jest zagrożone nie tylko inną, ale w dodatku niższą sankcją karną niż złamanie pozostałych zakazów orzekanych tytułem środka karnego, pomimo że w każdym wypadku niezastosowania się przez skazanego do treści prawomocnie orzeczonego wobec niego zakazu dochodzi do identycznego ataku na dobro prawne, stanowiące przedmiot ochrony przepisu art. 244 k.k., którym jest autorytet orzeczenia sądowego oraz skuteczność prewencyjnego oddziaływania orzeczenia, opartego na założeniu, iż nałożony zakaz będzie przez skazanego przestrzegany.

Projekt usuwa tę niekonsekwencję obowiązującego prawa, poszerzając zakres kryminalizacji wynikającej z art. 244 k.k. o niezastosowanie się do zakazu wstępu na imprezę masową.

Konsekwencją powyższego jest zmiana art. 244a k.k. W aktualnym stanie prawnym przepis ten penalizuje zarówno naruszenie zakazu wstępu na imprezę masową, jak i obowiązku, orzeczonego na podstawie art. 41b Kodeksu karnego. Naruszenie zakazu wstępu na imprezę masową będzie penalizowane w art. 244 k.k., podczas gdy art. 244a k.k. będzie obejmował swym zakresem wyłącznie naruszenie obowiązku przebywania w miejscu stałego pobytu lub obowiązku stawiennictwa w jednostce Policji lub innym miejscu wskazanym przez właściwego komendanta Policji, w czasie trwania imprezy masowej. Projekt nie modyfikuje wysokości sankcji karnej przewidzianej aktualnie w tym przepisie, niższej niż przewidziana w art. 244 k.k., ponieważ wspomniane obowiązki mają w stosunku do zakazu wstępu na imprezę masową charakter dopełniający i kontrolny, a tym samym w pełni racjonalne jest zagrożenie naruszenia obowiązku karą nieco mniej surową niż naruszenie samego środka karnego.

Proponowany kształt art. 244a k.k. uwzględnia okoliczność, że projektowana ustawa wprowadza daleko idące zmiany w art. 41b k.k. Co się z tym wiąże, znamiona art. 244a § 1 k.k. muszą objąć obie postacie obowiązku, przewidziane odpowiednio w art. 41b § 3 i § 6 oraz § 8 k.k. W proponowanym kształcie art. 244a § 1 k.k. penalizuje więc naruszenie obowiązku przebywania w czasie trwania imprezy masowej w miejscu stałego pobytu oraz obowiązku stawiennictwa w jednostce organizacyjnej Policji lub w miejscu określonym przez

właściwego, ze względu na miejsce zamieszkania osoby skazanej albo ukaranej, komendanta Policji.

Natomiast w art. 244a § 2 k.k. projekt określa nowy typ czynu zabronionego. Stanowi to konsekwencję wprowadzenia nowego rodzaju kontroli zachowania skazanego, sprawowanej przy użyciu elektronicznej aparatury monitorującej, o której mowa w przepisach o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego. Skoro naruszenie obowiązku jako takiego uznawane jest za czyn zabroniony pod groźbą kary, sankcja karna powinna objąć również zachowania polegające na udaremnianiu lub utrudnianiu kontroli tego obowiązku. W obu wypadkach zachowanie sprawcy ma bowiem zasadniczo ten sam charakter, sprowadzając się do nierespektowania orzeczenia sądu nakładającego na skazanego obowiązek.

Podmiotem obu przestępstw przewidzianych w art. 244a k.k., może być jedynie osoba, wobec której sąd orzekł środek karny w postaci zakazu wstępu na imprezę masową łącznie z obowiązkiem w jednej z dwóch postaci, o których mowa w art. 41b § 3 i § 6 oraz § 8 k.k.

Na marginesie można dodać, że usunięto również inną sprzeczność, zawartą obecnie w art. 244 k.k.: zamiast „zakazu zbliżania się do pokrzywdzonego” wprowadzono „zakaz zbliżania się do określonych osób”, zgodnie z treścią art. 39 pkt 2b k.k.

Odnosnie art. 18 pkt 6:

Projekt przewiduje wprowadzenie nowego typu przestępstwa, określonego w przepisie art. 254a k.k., kryminalizującego zachowania polegające na zaborze, zniszczeniu, uszkodzeniu lub uczynieniu niezdatnymi do użytku części składowych sieci infrastruktury zaspokajającej niezbędne potrzeby ludności, sieci telekomunikacyjnej, a także linii kolejowych, tramwajowych, trolejbusowych oraz linii metra. Kryminalizacja wynikająca z projektowanego przepisu objąć ma między innymi nagminne zachowania, polegające na zaborze elementów wykonanych z metali szlachetnych — trakcji i szyn kolejowych, kabli telekomunikacyjnych, przewodów elektrycznych, a także na dokonywaniu aktów wandalizmu dotyczących urządzeń o newralgicznym znaczeniu dla funkcjonowania sieci lub linii (np. sygnalizatorów świetlnych, semaforów). W obecnym stanie prawnym zabór lub uszkodzenie tego rodzaju elementu traktowane jest jako kradzież lub uszkodzenie mienia, i z uwagi na tzw. przepołowiony charakter tego rodzaju czynów przeciwko mieniu, stanowiących – w zależności od wartości przedmiotu – przestępstwo z art. 278 k.k. lub art. 288 k.k. albo wykroczenie z art. 119 k.w. lub art. 124 k.w., niejednokrotnie kwalifikowane jest ostatecznie jako wykroczenie, z uwagi na niewielką rynkową wartość zabranej lub zniszczonej rzeczy. Jednak postrzeganie istoty tego rodzaju czynów przez pryzmat wartości przedmiotu czynności wykonawczej sprawcy całkowicie abstrahuje od rzeczywistego stopnia ich społecznej szkodliwości, w odniesieniu do którego skutki zachowania polegające na zakłóceniu funkcjonowania sieci lub linii dalece swą wagą przewyższają element naganności związany z bezpośrednio wyrządzoną szkodą o charakterze materialnym.

Wskutek takich czynów dochodzi nie tylko do uszczerbku w majątku właściciela i konieczności podjęcia działań naprawczych, lecz także do znacznych utrudnień dla ludności, użytkującej sieć lub linię, albo z nich korzystającej. Zabór szyn albo trakcji elektrycznej oznacza perturbacje i opóźnienia w ruchu pociągów, niemożność dotarcia do miejsca pracy lub zamieszkania dla wielu osób lub istotne opóźnienie w tym zakresie, konieczność zapewnienia tym osobom zastępczej komunikacji oraz istotne problemy w zakresie funkcjonowania wielu firm, których pracownicy zostaną dotknięci tego rodzaju perturbacjami. Zabór okablowania telekomunikacyjnego wiąże się niejednokrotnie z dotkliwą, zwłaszcza dla osób starszych i chorych, niemożnością nawiązania kontaktu telefonicznego z opiekunami, osobami bliskimi, czy pogotowiem ratunkowym. Dotkliwe są również skutki uszkodzeń i zaboru elementów instalacji zapewniających zaspokojenie elementarnych potrzeb — dostępu do wody pitnej, energii elektrycznej, gazu, ciepła, czy też sieci odprowadzania ścieków, zwłaszcza jeżeli dotyczą bardzo licznych w niektórych wypadkach zbiorowości lokalnych, korzystających z uszkodzonej infrastruktury.

Nie ma więc racjonalnego powodu, aby stopień szkodliwości czynu sprawcy dokonującego zaboru albo zniszczenia elementu sieci lub linii, o których mowa w projektowanym przepisie, i powodującego wskazane w nim skutki w postaci zakłócenia działania całości lub części sieci lub linii, postrzegać wyłącznie przez pryzmat wartości zabranego lub uszkodzonego mienia, gdyż prowadzi to wycinkowego traktowania tego zachowania, dalece nie odzwierciedlającego dotkliwe społecznie konsekwencje takiego zachowania. Równocześnie o racjonalnym zakresie kryminalizacji wynikającym z projektowanego typu bezprawia świadczy wynikające z konstrukcji przepisu uzależnienie bytu przestępstwa od zaistnienia wspomnianego skutku działania sprawcy, w postaci zakłócenia działania całości lub części sieci lub linii, co oznacza, że w tych wypadkach, w których zabór lub uszkodzenie nie wywrze takiego skutku (np. z uwagi na zabór lub uszkodzenie przedmiotu stanowiącego część nieużytkowanej już sieci przesyłowej, czy też zabór szyn z nieużytkowanych torów kolejowych) zachowanie będzie kwalifikowane na podstawie przepisów penalizujących zabór lub uszkodzenie cudzej rzeczy.

Podkreślenia wymaga okoliczność, że przed opracowaniem kształtu projektowanego typu przestępstwa dokonano wnikliwej analizy możliwości kwalifikowania zachowań, które obejmuje formuła proponowanego przepisu, jako czynów przeciwko mieniu, z zastosowaniem przepisu art. 294 § 1 k.k., zastrzegającego odpowiedzialność za wymienione w nim przestępstwa w wypadku gdy dotyczą one mienia znacznej wartości.

Uzasadniony jest jednak pogląd, że w większości wypadków kwalifikowanie takich czynów w oparciu o powołany przepis nie będzie możliwe, nawet w zakresie zawartego w opisie przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. znamienia „uczynienia cudzej rzeczy niezdatną do użytku”. O ile bowiem należy się zgodzić, że zabór lub uszkodzenie sieci lub linii może powodować niemożność użytkowania takiej sieci lub linii zgodnie z przeznaczeniem, to jednak „uczynienie niezdatnym do użytku” w rozumieniu powołanego przepisu dotyczy wyłącznie cudzej rzeczy, stanowiącej przedmiot czynności wykonawczej sprawcy przestępstwa, nie zaś

całej sieci lub linii, która wskutek zaboru lub uszkodzenia przestaje funkcjonować, lub doznaje w zakresie funkcjonowania istotnego ograniczenia.

Należy przy tym mieć na uwadze, że zgodnie z art. 49 § 1 Kodeksu cywilnego urządzenia służące do doprowadzania lub odprowadzania płynów, pary, gazu, energii elektrycznej oraz inne urządzenia podobne nie należą do części składowych nieruchomości, jeżeli wchodzą w skład przedsiębiorstwa, a więc instytucji nie mającej charakteru reistycznego, a tym samym nie jest możliwe stosowanie do czynów dotyczących tych urządzeń przepisów Kodeksu karnego, w opisie których jako przedmiot czynności wykonawczej występuje rzecz.

Z uwagi na rażąco nieadekwatny charakter przepisów obecnie wykorzystywanych w ramach kwalifikacji prawnej czynów tego rodzaju, prowadzących do niedostatecznej realizacji podstawowej funkcji prawa karnego, jaką stanowi funkcja ochronna, celowe jest więc wprowadzenie nowego typu przestępstwa, odzwierciedlającego należycie, zarówno w opisie, jak i w zagrożeniu ustawowym, istotę kryminalizowanego zachowania oraz abstrakcyjny stopień karygodności zachowań wypełniających znamiona projektowanego typu bezprawia.

Art. 19 projektu dotyczy zmian w Kodeksie postępowania karnego.

Odnosnie art. 19 pkt 1 projektu:

Proponowane brzmienie art. 177 § 1 k.p.k. sprowadza się do odmiennej regulacji zdania drugiego tego przepisu. Udział sądu wezwanego w postępowaniu przed sądem w czynności przesłuchania świadka w drodze wideokonferencji został zastąpiony przez referendarza sądowego, asystenta sędziego lub urzędnika zatrudnionego w sądzie, w okręgu którego świadek przebywa. W przepisie tym doprecyzowano, że osoby te biorą udział w czynności w miejscu przebywania świadka.

Odnosnie art. 19 pkt 2 projektu:

Zmiana brzmienia art. 325b § 1 punkt 2 jest konsekwencją wprowadzenia do Kodeksu karnego nowego czynu zabronionego opisanego w art. 254a Kodeksu karnego.

Odnosnie art. 19 pkt 3-9 projektu:

Wprowadzane zmiany do art. 517b konstytuują istotę postępowania w toku „rozprawy odmiejscowionej”. Wedle tej regulacji proponowanego § 2a tego artykułu, można odstąpić od przymusowego doprowadzenia do sądu w postępowaniu przyspieszonym ujętego sprawcy, jeżeli zostanie zapewnione uczestniczenie przez niego we wszystkich czynnościach sądowych, w których ma on prawo uczestniczyć, w szczególności możliwość złożenia przez niego wyjaśnień, przy użyciu urządzeń technicznych umożliwiających przeprowadzenie tych czynności na odległość wraz z jednoczesnym i bezpośrednim przekazem obrazu i dźwięku. Należy zwrócić uwagę na to, że sprawca ma prawo uczestniczyć we wskazanym sposobie nie tylko w rozprawie, ale również i w innych czynnościach sądowych (np. w posiedzeniu).

Nadto, w odróżnieniu od trybu przewidzianego w art. 177 § 1a k.p.k., urządzenia techniczne muszą umożliwiać przeprowadzenie tych czynności na odległość wraz z jednoczesnym i bezpośrednim przekazem obrazu i dźwięku; wykluczona jest zatem – dopuszczalna na gruncie art. 177 § 1a k.p.k. – łączność, za pomocą której przekazywany jest jedynie dźwięk. Chodzi tu o jak najszersze zapewnienie zasady bezpośredniości oraz o poszanowanie gwarancji procesowych oskarżonego.

Przepis art. 517b § 2b przewiduje obowiązkowy udział referendarza sądowego lub asystenta sędziego w miejscu przebywania sprawcy w czasie „rozprawy odmiejscowionej”. Zrezygnowano z dopuszczalnej w świetle art. 177 § 1a obecności urzędnika sądowego, ze względu na konieczność zapewnienia przestrzegania wszelkich standardów przeprowadzenia przesłuchania oskarżonego, które mogą być narażone na uszczerbek. Osoby z wykształceniem prawniczym, do jakich zalicza się referendarza sądowego i asystenta sędziego, mogą w realniejszy sposób czuwać nad prawidłowym przebiegiem przesłuchania oraz w razie potrzeby podjąć właściwe, przewidziane prawem działania. Projektowane unormowania art. 517b § 2c i 2d mają przesądzić, że obrońca i tłumacz biorą udział w „rozprawie odmiejscowionej” w miejscu przebywania oskarżonego, a nie na sali rozpraw. Ma to usprawnić kontakt oskarżonego z tymi osobami i urealnić wykonywanie jego prawa do obrony, w szczególności nieskrępowane porozumiewanie się oskarżonego z obrońcą, również w obecności tłumacza.

Art. 517c § 2a pełni funkcję gwarancyjną i zgodnie ze standardem rzetelnego procesu ma na celu zobowiązanie organów procesowych do przekazania oskarżonemu możliwie najszerszej informacji o istotnych odmiennościach dotyczących „rozprawy odmiejscowionej”, co powinno się przyczynić do świadomego korzystania z przysługujących mu uprawnień i obowiązków.

Dodanie § 1a do art. 517d ma na celu zapewnienie sprawcy i jego obrońcy możliwości pełnego i nieskrępowanego zaznajomienia się z aktami sprawy i przygotowania obrony, w warunkach gdy aktami sprawy – o identycznej treści i zawartości – będzie dysponował sąd orzekający, znajdujący się w innym miejscu. W połączeniu z zasadą pełnej ustności rozprawy (projektowany art. 517ea) zagwarantuje to stronie defensywnej dostęp do tych samych materiałów i informacji procesowych, jak pozostałym uczestnikom postępowania znajdującym się w sądzie. Zasadniczo – ze względów technicznych – nie będzie bowiem możliwości zapewnienia w inny sposób oskarżonemu i jego obrońcy dostępu do akt sprawy, jeżeli rozprawa zakończy się w sposób określony w art. 517b § 2a k.p.k. wg projektu. Nakaz włączenia kopii do akt sprawy po zakończeniu czynności przeprowadzanych w trybie art. 517b § 2a ma jedynie charakter porządkowy.

Zmiana art. 517d § 4 ma podkreślić możliwość przesłuchiwanie świadków i biegłych, zwłaszcza znajdujących się w pobliżu miejsca zatrzymania sprawcy, w trybie art. 177 § 1a, co umożliwiłoby uproszczenie i przyspieszenie postępowania oraz zakończenie go z reguły na pierwszej rozprawie głównej (art. 366 § 2 k.p.k.).

Wprowadzenie art. 517e § 1a pozwala na praktyczne rozwiązanie problemu doręczenia oskarżonemu i jego obrońcy, znajdujących się poza budynkiem sądu, wniosku o rozpoznanie sprawy oraz zapewnienie możliwości przygotowania się do obrony. Odpisy wniosku i kopie dokumentów wykonywane są w trybie art. 517d § 1a i znajdują się cały czas w aktualnym miejscu zatrzymania sprawcy.

Projektowany art. 517ea statuuje pełną zasadę ustności rozprawy. Jest to wymóg niezbędny, gdyż w inny sposób organ procesowy i uczestnicy procesu, znajdujący się w różnych miejscach, nie mogliby przekazać oświadczeń procesowych i miałiby istotne trudności techniczne, aby zapoznać się z ich treścią. Pełna zasada ustności – dotycząca w równym stopniu wszystkich uczestników – w niczym nie narusza standardów rzetelnego procesu, gwarancji procesowych stron ani prawa do obrony oskarżonego. Przepis precyzuje także tryb ujawniania pism procesowych złożonych przez inne osoby i których nie można było przekazać do sądu, w zgodzie z zasadą ustności.

Zmiana art. 517g § 1 podyktowana jest względami gwarancyjnymi dla oskarżonego. Ma ona uniemożliwić rozpoznanie sprawy w dalszym ciągu w trybie uproszczonym w stosunku do oskarżonego w wypadku określonym w art. 517b § 2a. Ten ostatni przepis nie ma bowiem zastosowania w postępowaniu uproszczonym, a oskarżony przebywa w innym miejscu niż sąd i należy mu zatem zapewnić wzięcie udziału w rozprawie prowadzonej w trybie uproszczonym. Implikuje to konieczność stosownego odsunięcia w czasie prowadzenia tego postępowania.

W proponowanym art. 517ga przesądza się, że „rozprawa odmiejscowiona” nie będzie miała zastosowania w razie zarządzenia przerwy w rozprawie lub zmiany trybu postępowania. W takim wypadku odpadają bowiem powody korzystania z tego sposobu przeprowadzania przesłuchania, gdyż oskarżony może się stawić do sądu lub w razie zastosowania tymczasowego aresztowania zostanie na następny termin rozprawy doprowadzony.

Art. 20 dotyczy zmian w Kodeksie karnym wykonawczym.

Zmiana polegająca na dodaniu w art. 181b nowego § 2 jest ściśle powiązana z proponowanymi zmianami w ustawie o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego w zakresie możliwości wykonywania orzeczonego środka karnego w postaci zakazu wstępu na imprezę masową w systemie dozoru elektronicznego.

Co do zasady, w myśl art. 3 § 1 k.k.w., sądem właściwym w zakresie wykonania orzeczenia zakazu wstępu na imprezę masową (w formie przewidzianej w art. 41b § 1 kk) jest sąd, który wydał orzeczenie w pierwszej instancji.

Jeżeli zakaz wstępu na imprezę masową jest połączony z obowiązkiem, w jednej z form przewidzianych w art. 41b k.k., właściwość sądu w postępowaniu dotyczącym wykonania takiego orzeczenia ulega pewnym modyfikacjom. Obowiązek stawiennictwa (art. 41b § 6 i § 8 k.k.) wykonywany jest przez sąd, który wydał orzeczenie w pierwszej instancji (art. 3 § 1

k.k.w.), który zgodnie z art. 181b § 1 k.k.w. przesyła odpis wyroku komendantowi powiatowemu (rejonowemu, miejskiemu) Policji, właściwemu dla miejsca zamieszkania skazanego.

Natomiast w przypadku obowiązku przebywania skazanego w czasie trwania imprezy masowej w określonym miejscu stałego pobytu (art. 41b § 3 k.k.), zgodnie z ustawą o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego, wyłącznie właściwy jest sąd penitencjarny, dlatego też w myśl projektowanego art. 181b § 2 k.k.w., sąd który wydał wyrok w pierwszej instancji, po stwierdzeniu prawomocności jego odpis, w celu wykonania orzeczenia w zakresie obowiązku, będzie przysyłał do sądu penitencjarnego właściwego dla miejsca stałego pobytu skazanego.

Art. 21 dotyczy wprowadzenia stosownej zmiany w ustawie o broni i amunicji. Propozycja ta jest powrotem do definicji noszenia broni zawartej w ustawie o broni i amunicji, w wersji sprzed dokonania jej nowelizacji *ustawą z dnia 5 stycznia 2011 r. o zmianie ustawy o broni i amunicji oraz ustawy o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. Nr 38, poz. 195)*. Definicja noszenia broni wprowadzona wskazaną powyżej nowelą zakłada, że odnosi się ono wyłącznie do przemieszczania broni załadowanej.

Osoba, która przemieszcza broń w stanie niezaładowanym nie stwarza faktycznie bezpośredniego zagrożenia dla bezpieczeństwa i porządku publicznego. Wskazać jednakże należy, że osoby postronne, które mogą zauważyć osobę z bronią palną w ręku nie będą w stanie zweryfikować, czy broń ta jest załadowana, czy nie. Oznacza to, że nowy stan prawny prowadzi do sytuacji, w której możliwe jest legalne noszenie broni palnej niezaładowanej, co w efekcie prowadzić może do wywoływania uzasadnionego lęku osób postronnych o swoje życie lub zdrowie. Demonstracyjne okazywanie niezaładowanej broni palnej może także prowadzić do wybuchu paniki w dużym zbiorowisku ludzkim – takim jak np. trybuna stadionu meczu UEFA EURO 2012 lub strefa publicznego oglądania przekazu telewizyjnego z przebiegu meczu UEFA EURO 2012. Nie można także wykluczyć możliwości dokonywania szeregu nielegalnych (skryminalizowanych) wymuszeń z udziałem niezaładowanej broni palnej, ponieważ osoba będąca potencjalną ofiarą wymuszenia nie będzie w stanie ocenić, czy broń w ręku sprawcy będzie załadowana, czy nie.

Ponadto, w kontekście dyspozycji art. 33 ustawy o broni i amunicji, jak i pozostałych przepisów odnoszących się do noszenia broni, definicja noszenia broni ukształtowana ostatnią nowelizacją jest nielogiczna.

Nowa definicja noszenia oznacza, że zakaz dotyczyć będzie tylko broni, którą można załadować, a więc palnej i pneumatycznej. Wylacza natomiast spod niego całą gamę innej broni w rozumieniu ustawy, a więc miotacze gazu obezwładniającego oraz narzędzia

i urządzenia, których używanie może zagrażać życiu i zdrowiu, do których należy broń biała, cięciwowa i przedmioty przeznaczone do obezwładniania osób za pomocą energii elektrycznej – której noszenie będzie dozwolone, pomimo wprowadzenia zakazu.

Zaproponowana zmiana definicji noszenia jest zasadna także w odniesieniu do możliwości wprowadzenia przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych czasowego zakazu noszenia broni, o którym mowa w art. 33 ustawy o broni i amunicji.

Mając powyższe na uwadze, powrót do bardziej restrykcyjnej definicji noszenia broni jest niezwykle istotny w kontekście współorganizacji przez Polskę Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012.

Art. 22 dotyczy zmian w Kodeksie postępowania w sprawach o wykroczenia.

Dla zapewnienia spójności systemu oraz możliwości adekwatnego reagowania na różne postaci czynów zabronionych, regulacje dotyczące tzw. „rozprawy odmiejscowionej” wprowadzono również do procedury wykroczeniowej. Zgodnie z przyjętymi przez ustawodawcę założeniami dotyczącymi techniki legislacji, odpowiednie unormowania – w porównaniu z przepisami k.p.k. – w k.p.s.w. są znacznie uproszczone. Kierunek ten zachowano przy wprowadzeniu proponowanych zmian.

Koncepcję „rozprawy odmiejscowionej” wprowadza projektowany art. 91 § 2a, wedle którego można odstąpić od przymusowego doprowadzenia sprawcy do sądu, jeżeli zostanie zapewnione uczestniczenie przez niego we wszystkich czynnościach sądowych, w których ma on prawo uczestniczyć, w szczególności możliwość złożenia przez niego wyjaśnień, przy użyciu urządzeń technicznych umożliwiających przeprowadzenie tych czynności na odległość wraz z jednoczesnym i bezpośrednim przekazem obrazu i dźwięku. Ponieważ, w przeciwieństwie do k.p.k., ustawa procesowa w sprawach o wykroczenia nie wymaga „przekazania sprawy do dyspozycji sądu wraz z wnioskiem”, proponowany paragraf nie zawiera analogicznego zdania drugiego.

Odmienności procesowe zawarte zostały jedynie w art. 92a, z nielicznymi odwołaniami do przepisów Kodeksu postępowania karnego (art. 92a pkt 4 i 5 k.p.s.w. wg projektu). Projekt nie przewiduje składania wniosku o ukaranie ustnie do sądu, gdyż znacznie utrudnione byłoby w warunkach przebywania sprawcy w oddaleniu od budynku sądu poinformowanie go o treści zarzutów, a tym samym nadmiernie naruszałoby to jego prawo do obrony. Pozostałe założenia odpowiadają konstrukcji „rozprawy odmiejscowionej” proponowanej w Kodeksie postępowania karnego. Chodzi tu o obowiązek brania udziału w czynnościach referendarza sądowego lub asystenta sędziego, uczestniczenie obrońcy i tłumacza w czynnościach w miejscu przebywania obwinionego, sposób doręczania wniosku o ukaranie, zapoznawania się z materiałem dowodowym kierowanym do sądu, wyłączność zasady ustności i umożliwienie obwinionemu brania udziału w rozprawie przerwanej lub po zmianie trybu postępowania.

Art. 23 dotyczy zmian w ustawie o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego.

Warunki wykonania, organizowanie i kontrolowanie oraz nadzór nad wykonaniem obowiązku przebywania w czasie trwania imprezy masowej w określonym miejscu stałego pobytu zostały określone w proponowanych przepisach nowelizujących ustawę o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego. Właściwym miejscowo do wykonania obowiązku przebywania będzie sąd penitencjarny, w okręgu którego skazany ma miejsce stałego pobytu (określone w wyroku), zgodnie z proponowanym art. 83b ustawy.

Niezwłocznie po otrzymaniu odpisu prawomocnego wyroku orzekającego obowiązek przebywania przez skazanego w miejscu stałego zamieszkania, w czasie trwania imprezy masowej, sąd penitencjarny ustali, czy na przeszkodzie kontrolowaniu obowiązku przebywania przy użyciu aparatury monitorującej nie stoją warunki techniczne. W tym celu sąd zażąda nadesłania informacji od upoważnionego podmiotu dozoru (art. 83c ust. 2). W przypadku uzyskania informacji pozytywnej sąd penitencjarny, zgodnie z proponowanym art. 83b ust. 1, niezwłocznie wyda postanowienie, w którym:

- określi miejsce wykonywania obowiązku przebywania, kontrolowanego przy użyciu aparatury monitorującej oraz rodzaj podlegających zainstalowaniu środków technicznych;
- wyznaczy termin i określi sposób zgłoszenia przez skazanego podmiotowi prowadzącemu centralę monitorowania gotowości do zainstalowania elektronicznego urządzenia rejestrującego lub założenia nadajnika;
- wskaże obowiązek przebywania skazanego w miejscu stałego pobytu w czasie trwania imprez masowych, w terminach o których będzie informowany przez centralę monitorowania;
- określi datę zakończenia kontrolowania obowiązku przebywania przy użyciu aparatury monitorującej.

Sąd penitencjarny będzie miał obowiązek pouczyć skazanego o przysługujących mu prawach i obowiązkach oraz o konsekwencjach naruszenia warunków wykonywania obowiązku przebywania, kontrolowanego przy użyciu aparatury monitorującej (art. 83c ust.3). Odpis wydanego postanowienia sąd penitencjarny niezwłocznie prześle upoważnionemu podmiotowi dozoru (art. 83c ust. 4).

W przypadku uzyskania od upoważnionego podmiotu dozoru o braku warunków technicznych do kontrolowania obowiązku przebywania w określonym miejscu stałego pobytu za pomocą aparatury monitorującej, sąd penitencjarny, na podstawie proj. art. 83d ust. 1, niezwłocznie zamieni ten obowiązek na obowiązek stawiennictwa, w czasie trwania imprezy masowej, w jednostce organizacyjnej Policji lub w miejscu określonym przez właściwego, ze względu na miejsce zamieszkania skazanego, komendanta Policji. W postanowieniu o zamianie formy obowiązku łączonego z zakazem wstępu na imprezę masową sąd penitencjarny określi wymiar obowiązku stawiennictwa zgodnie z treścią

wyroku, zaliczając na jego poczet okres, jaki upłynął pomiędzy datą uprawomocnienia się wyroku a datą wydania postanowienia zamieniającego formy wykonywania obowiązku (art. 83d ust. 2 i 3).

W czasie wykonywania obowiązku przebywania w określonym miejscu pobytu kontrolowanego przy użyciu aparatury monitorującej sąd penitencjarny będzie mógł dokonać szeregu modyfikacji w zakresie wykonania nałożonego na skazanego obowiązku, w szczególności:

- zamienić, na podstawie art. 83e, obowiązek przebywania na obowiązek stawiennictwa w sytuacji, gdy:

-skazany udaremnia lub utrudnia kontrolowanie przy użyciu aparatury monitorującej obowiązku przebywania;

-zaistniała okoliczność uniemożliwiająca kontrolowanie obowiązku przebywania przy użyciu aparatury monitorującej lub czyniąca takie kontrolowanie oczywiście niecelowym.

- zezwolić skazanemu, na podstawie art. 83f, na przebywanie poza określonym miejscem pobytu w czasie trwania imprezy masowej, której dotyczy zakaz, w przypadkach szczególnie ważnych dla skazanego, uzasadnionych jego warunkami zdrowotnymi, rodzinnymi lub osobistymi,

- zmienić, na podstawie art. 83g, miejsce, w którym obowiązek przebywania orzeczonego wobec skazanego będzie kontrolowany przy użyciu aparatury monitorującej, w wyjątkowych przypadkach, uzasadnionych szczególnymi okolicznościami.

Postanowienia sądu penitencjarnego związane z wykonaniem obowiązku przebywania w miejscu stałego pobytu podlegać będą niezwłocznemu wykonaniu (art. 83h). W wypadku, gdy sąd penitencjarny dokona zamiany postaci obowiązku, niezwłocznie po uprawomocnieniu się postanowienia o takiej zamianie jego odpis przesyłany będzie sądowi miejscowo i rzeczowo właściwemu do wykonania zakazu wstępu na imprezę masową połączonego z obowiązkiem stawiennictwa w jednostce Policji lub miejscu wskazanym przez właściwego komendanta Policji.

Postanowienia sądu penitencjarnego dotyczące wykonania obowiązku przebywania w czasie trwania imprezy masowej w określonym miejscu stałego pobytu będą co do zasady zaskarżalne. W myśl proponowanego art. 83i, przysługiwać będzie na nie zażalenie, z tym że na postanowienie wydane na podstawie art. 83c ust. 1 zażalenie przysługiwać będzie jedynie w zakresie określenia daty zakończenia kontrolowania obowiązku przebywania przy użyciu aparatury monitorującej.

W proj. art. 83k wskazano, że do wykonywania, organizowania i kontrolowania oraz nadzoru nad wykonywaniem obowiązku przebywania w określonym miejscu stałego pobytu należy stosować enumeratywnie wymienione przepisy i rozdziały ustawy, z wyłączeniem jednak przepisów w zakresie regulującym zadania sądowego kuratora sądowego. Projektodawca przyjął bowiem założenie, że w procedurze kontroli „obowiązku przebywania” kurator nie będzie uczestniczył.

Co do zasady wszelkie odmienne, od normujących wykonywanie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego, uregulowania związane z wykonywaniem obowiązku przebywania skazanego w miejscu stałego pobytu w czasie trwania imprezy masowej projektodawca zawarł w dodawanych przepisach Rozdziału 5a. Jednak kwestie techniczne związane z kontrolą „obowiązku przebywania” są tożsame z dotychczasowym systemem, i dlatego odesłania, służące zwartości tekstu normatywnego, nie spowodują wątpliwości co do zakresu stosowania pozostałych przepisów ustawy w zakresie kontroli „obowiązku przebywania”, bowiem są one wymienione enumeratywnie. W sytuacji, gdy obecne przepisy ustawy nakładają alternatywny obowiązek na sąd penitencjarny i sądowego kuratora zawodowego (np. art. 25 ust. 2 lub art. 73 ust. 2 ustawy), w odniesieniu do kontroli „obowiązku przebywania” będzie ten obowiązek realizowany jedynie przez sąd penitencjarny. Te zaś przepisy, które odnoszą się wyłącznie do czynności kuratora sądowego (np. art. 79) w ogóle nie będą znajdować zastosowania do wykonywania tego obowiązku.

Art. 24 projektu dotyczy wprowadzenia zmian w ustawie o zawodzie tłumacza przysięgłego.

W związku z odbywającymi się w Polsce licznymi imprezami masowymi, zwłaszcza w kontekście przygotowań do Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012 koniecznym jest zapewnienie organom państwa natychmiastowej pomocy tłumaczy przysięgłych w trakcie imprez z dużą liczbą gości zagranicznych, gdzie istnieje podwyższone ryzyko, że dojdzie do naruszeń prawa.

Tłumacze przysięgli – zgodnie z art. 15 ustawy o zawodzie tłumacza przysięgłego – nie mogą odmówić wykonania tłumaczenia w postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy na żądanie sądu, prokuratora, Policji oraz organów administracji publicznej, chyba że zachodzą szczególnie ważne przyczyny uzasadniające odmowę. Jednakże zwykle tłumacze wzywani są z pewnym wyprzedzeniem, gdy np. znany jest z góry termin rozprawy. W takich sytuacjach postanowienie o powołaniu tłumacza jest dostarczane pod odpowiedni adres, a jeśli tłumacz nie będzie ze szczególnie ważnej przyczyny mógł wziąć udziału w czynności procesowej, zawiadamia o tym wzywający organ. W projekcie proponuje się natomiast możliwość zobowiązania tłumacza do pozostawania w gotowości do wykonywania czynności na żądanie sądu, prokuratora lub Policji. Zobowiązanie takie trwałoby zwykle kilka godzin, np. na czas trwania meczu piłkarskiego i dwie lub trzy godziny po nim. Tłumacz może zostać zobowiązany do pozostawania w gotowości tylko na czas niezbędny, a więc organ zobowiązujący nie ma dowolności w ustalaniu czasu trwania obowiązku tłumacza. Decyzja podlega rygorowi natychmiastowej wykonalności, za czym przemawia ważny interes społeczny taki jak zapewnienie bezpieczeństwa na imprezie masowej. Zrezygnowano ze szczegółowego określenia szczebla organów wydających decyzję o zobowiązaniu tłumacza do pozostawania w gotowości do wykonywania czynności tłumacza, gdyż w zależności od wielkości imprezy masowej i stopnia zagrożenia mogą to być różne podmioty. Za czas

pozostawania w gotowości tłumacz przysięgły będzie otrzymywać wynagrodzenie niezależnie od tego, czy rzeczywiście wystąpi konieczność dokonania przez niego tłumaczenia. Wysokość stawek wynagrodzenia określałoby rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości wydane w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych.

Wejście w życie zaproponowanej zmiany spowoduje dodatkowe wydatki budżetu państwa w rozumieniu przepisów ustawy o finansach publicznych.

W odniesieniu do Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej w 2012 r. w Polsce odbędzie się 15 spotkań, w trakcie których konieczne będzie zobowiązanie tłumaczy przysięgłych do pozostawania w gotowości do wykonywania tłumaczeń. Zakładając, że do każdego z nich potrzebne będzie zobowiązanie 10 tłumaczy średnio na 10 godzin, to w sumie konieczne będzie wypłacenie tłumaczom wynagrodzenia za 1500 godzin. Jeśli wynagrodzenie za pozostawanie w gotowości będzie wynosiło 10 zł, to łączne dodatkowe wydatki budżetu państwa wyniosą 15 tys. zł. Ponieważ ani w 2011 r., ani w najbliższych latach po 2012 nie są przewidywane imprezy porównywalne z Mistrzostwami Europy w Piłce Nożnej można założyć, że wydatki te będą wynosiły 50% kwoty przewidzianej na rok 2012, czyli 7,5 tys. zł rocznie.

Minister Sprawiedliwości wskazuje, że jest w stanie pokryć te wydatki bez zmiany limitu wydatków przewidzianych dla resortu sprawiedliwości.

Art. 25 projektu ustawy zawiera propozycje zmian w ustawie o bezpieczeństwie imprez masowych.

Aktualne przepisy ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych, nie precyzują zasad i warunków takiej imprezy, jak strefy publicznego oglądania przekazu telewizyjnego imprezy masowej. Są także zbyt rygorystyczne w niektórych aspektach, aby zapewnić „święteczną atmosferę”, a jednocześnie bezpieczeństwo uczestników i porządek publiczny.

Wzrost liczby kibiców oglądających mecze publicznie jest spowodowany między innymi wzrostem popularności dużych imprez sportowych oraz obniżeniem kosztów i barier związanych z przemieszczaniem się kibiców. Doprowadziło to do wzrostu liczby osób chcących uczestniczyć w wielkich wydarzeniach sportowych. Ten popyt znacznie przekracza jednak liczbę dostępnych biletów. W tym samym czasie, ograniczona liczba biletów i ich cena oraz „święteczna atmosfera” w miejscach, gdzie odbywają się turnieje sportowe, również zwiększa liczbę kibiców. Dotyczy to również lokalnych mieszkańców.

Projekt ustawy wprowadza również szereg zmian w obowiązujących przepisów, w kontekście stworzenia odpowiedniego otoczenia prawnego dla zapewnienia bezpieczeństwa Turnieju Finałowego UEFA EURO 2012.

Odnosnie art. 25 pkt 1 projektu:

Rozszerzenie definicji imprezy masowej artystyczno rozrywkowej o strefy tzw. publicznego oglądania przekazów telewizyjnych z meczów piłki nożnej będzie dobrym sposobem zapobiegania przemocy i ekscesów kibiców, a także zaspokojenia potrzeby wspólnego oglądaniu wydarzeń sportowych i artystycznych przy zachowaniu ściśle określonych zasad i warunków bezpieczeństwa.

Zapewnienie warunków do oglądania meczów i innych wydarzeń w strefach publicznego oglądania może być odpowiednim sposobem zaspokajania potrzeby kibiców „uczestniczenia w wielkim święcie sportowym” oraz zapewnić odpowiednią rozrywkę, a także zaoferować im kontrolowany sposób spędzania czasu, co może zapobiec nadużywaniu alkoholu i zachowaniom aspołecznym.

Odnosnie art. 25 pkt 2 projektu:

Określenie minimalnych wymagań dotyczących zabezpieczenia medycznego imprez masowych, proporcjonalnie do liczby uczestników i adekwatnie do rodzaju imprezy masowej, jest jednym z podstawowych elementów zapewniających bezpieczeństwo jej uczestników. Jest to problem, który dotychczas nie został ujednolicony w przepisach prawa, co powodowało duże zróżnicowanie zabezpieczenia medycznego organizowanych w Polsce imprez masowych. Proponowane rozwiązanie jest zbieżne ze światowymi standardami zabezpieczenia imprez masowych.

Odnosnie art. 25 pkt 3 projektu:

Dotychczasowa praktyka w zakresie działań zabezpieczających imprezy masowe wskazuje w przypadku organizacji imprez masowych gromadzących znaczną liczbę publiczności, że zasadne jest zmniejszenie liczby członków służb organizatora imprezy masowej. Analiza przebiegu imprez masowych niebędących imprezami podwyższonego ryzyka gromadzących liczbę uczestników powyżej pewnego limitu wykazała, że dalsze podnoszenie liczby członków służb porządkowej i informacyjnej zgodnie z zasadą, że liczba członków służb wynosi 1% liczby uczestników imprezy nie prowadzi już do wzrostu poziomu bezpieczeństwa imprezy, natomiast rosnąca liczba członków służby porządkowej może wywoływać agresję ze strony niektórych kibiców. Dlatego też uzasadnione jest, aby liczba członków służb porządkowej oraz informacyjnej wzrastała proporcjonalnie do liczby uczestników, jednakże po przekroczeniu liczby 50.000 uczestników – zgodnie z zasadą, że liczba członków służb wynosi 0,5% liczby uczestników powyżej 50.000. Stąd propozycja, aby liczba członków służb organizatora na imprezach gromadzących powyżej 50.000 osób, była obliczana według zasady 1 członek służby porządkowej lub informacyjnej na 200 widzów.

Odnosnie art. 25 pkt 4 projektu:

Ustawa o bezpieczeństwie imprez masowych nie wprowadza ograniczeń związanych z czasem trwania imprez masowych. Dotychczasowa praktyka wskazuje, że często imprezy masowe trwają wiele godzin i uczestniczy w nich zmienna liczba osób w określonym czasie, szczególnie dotyczy to imprez o charakterze otwartym. Rozwiązanie takie będzie również wykorzystane w ramach organizacji publicznego oglądania przekazów meczów UEFA EURO 2012 w tzw. strefach kibiców.

Odnosnie art. 25 pkt 5 projektu:

Zaproponowana zmiana art. 13 poprzez wprowadzenie możliwości gromadzenia oraz przetwarzania przez właściwy w sprawach piłki nożnej związek sportowy o zasięgu ogólnopolskim (związkiem takim jest Polski Związek Piłki Nożnej) ma na celu usunięcie wątpliwości dotyczących wykonywania przez organizatorów meczów piłki nożnej obowiązków określonych w art. 15 ust. 2 i 3 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych. W obecnym stanie prawnym organizatorzy meczów piłki nożnej mogą przetwarzać dane osobowe uczestników meczów piłki nożnej, jednakże w praktyce pozyskiwanie takich danych o kibicach-gościach jest dla nich utrudnione. Każdy z organizatorów meczu piłki nożnej, chcąc spełnić obowiązki wskazane w art. 15 ust. 2 i 3 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych, musi indywidualnie występować do Komendanta Głównego Policji, będącego organem administracji rządowej właściwym w sprawach gromadzenia i przetwarzania informacji dotyczących bezpieczeństwa masowych imprez sportowych, w tym meczów piłki nożnej, o udostępnienie niezbędnych dla realizacji tych obowiązków danych. Projektowana zmiana ma na celu spowodowanie, że jedynym kontrahentem dla Komendanta Głównego Policji właściwym do pozyskiwania danych osobowych o uczestnikach meczów piłki nożnej będzie właściwy w prawach piłki nożnej związek sportowy o zasięgu ogólnopolskich (w praktyce Polski Związek Piłki Nożnej), natomiast kwestia dalszego przetwarzania przez ten związek danych osobowych, w tym udostępniania ich organizatorom meczów piłki nożnej pozostanie poza zakresem zainteresowania Komendanta Głównego Policji.

Odnosnie art. 25 pkt 6 projektu:

Zaproponowana zmiana art. 14 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych ma na celu usunięcia luki prawnej dotyczącej braku możliwości skorzystania z środka odwoławczego od zakazu klubowego w przypadku, gdy podmiotem stosującym ten środek jest podmiot prowadzący rozgrywkę. Ponieważ nie jest w takiej sytuacji możliwe odwołanie, projekt wprowadza wzorek kodeksu postępowania administracyjnego, instytucję wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Odnosnie art. 25 pkt 7 projektu:

Wprowadzenie tej zmiany jest konsekwencją zmian zaproponowanych w art. 24 pkt 4 projektu.

Skoro planowane jest wprowadzenie możliwości określania liczby członków służby porządkowej oraz informacyjnej proporcjonalnie do zmieniającej się liczby uczestników imprezy masowej, wówczas celowym jest, aby organizator takiej imprezy mógł przedstawić informację, zgodnie z którą wskaże przewidywaną liczbę uczestników imprezy na poszczególnych jej etapach. Dlatego też projekt przewiduje wprowadzenie harmonogramu udostępnienia obiektu lub terenu uczestnikom imprezy masowej oraz harmonogramu opuszczenia przez nich tego obiektu lub terenu. Wprowadzenie do ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych tego rozwiązania daje organizatorowi imprezy masowej możliwość określania liczebności służby porządkowej oraz służby informacyjnej, którą określa się proporcjonalnie do liczby osób obecnych na imprezie, przy czym liczba osób podlega ustaleniu we wskazanym harmonogramie. Rozwiązanie to będzie miało zastosowanie wyłącznie do imprez masowych artystyczno-rozrywkowych i spowoduje znaczącą redukcję kosztów ponoszonych przez organizatorów na zatrudnienie członków służb porządkowych i informacyjnych.

Odnosnie art. 25 pkt 8 i 9 projektu:

Zgodnie z art. 36 ust.1 i 2 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych Komendant Główny Policji, jako organ administracji rządowej, właściwy jest do gromadzenia i przetwarzania informacji dotyczących bezpieczeństwa imprez masowych. Zakres informacji obejmujący masowe imprezy sportowe został określony w art. 40. W szczególności w art. 40 pkt 6 zobowiązano Komendanta do gromadzenia i przetwarzania informacji o terminarzu rozgrywek. W celu umożliwienia stosowania monitoringu elektronicznego do kontroli obowiązku przebywania w miejscu stałego pobytu, obejmującego również inne imprezy masowe niż jedynie sportowe, konieczne jest rozszerzenie obowiązku gromadzenia i przetwarzania informacji o terminach oraz miejscach takich imprez. Z uwagi na powyższe proponuje się uzupełnienie art. 36 ust. 2 poprzez wskazanie, iż Komendant Główny Policji gromadzi i przetwarza informacje dotyczące imprez masowych innych niż masowe imprezy sportowe, w zakresie obejmującym również terminy i miejsce ich organizacji.

W chwili obecnej zasadniczy mechanizm przekazywania informacji z zasobów, o których mowa w art. 36, 37 i 40 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych, polega na udzielaniu przez Komendanta stosownych odpowiedzi na kartach, po złożeniu przez podmioty uprawnione, określone w art. 38 (Policja, prokuratura, sądy), zapytań wraz z uzasadnieniem na sformalizowanych kartach zapytania. Mechanizm ten jest dalece niewystarczający w celu realizacji bieżącej kontroli obowiązku przebywania w miejscu stałego pobytu przy pomocy aparatury monitorującej. W ustawie o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego niezbędny jest zapis zobowiązujący podmiot prowadzący centralę monitorowania do niezwłocznego informowania skazanego o terminach imprez masowych, w czasie trwania których ma on obowiązek przebywać w miejscu stałego pobytu (projektowany art. 83j ust.1).

Centrala monitorowania powinna być zatem na bieżąco niezwłocznie informowana przez podmiot posiadający zbiór informacji o terminach wszystkich imprez masowych, których dotyczą orzeczone zakazy. W tym celu po art. 42-45, określających dotychczasowy sposób przekazywania informacji przez Komendanta podmiotom uprawnionym, niezbędne jest dodanie nowego przepisu, oznaczonego w projekcie jako art. 45a, zobowiązującego Komendanta do niezwłocznego przekazania podmiotowi prowadzącemu centralę monitorowania, określoną w przepisach o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego, informacji o terminach imprez masowych w zakresie dotyczącym poszczególnych osób, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 1 lit. a, w stosunku do których orzeczono obowiązek przebywania w czasie trwania imprezy masowej w określonym miejscu stałego pobytu. Przepis ten określa szczególny sposób działania Komendanta „z urzędu”, w wąskim zakresie ograniczonym tylko tych obowiązków, które kontrolowane będą przy pomocy aparatury monitorującej oraz tworzy uprawnienie do uzyskania informacji dla podmiotu prowadzącego centralę monitorowania, bez konieczności stosownego uzupełnienia katalogu podmiotów uprawnionych, o których mowa w art. 38 ustawy.

Odnosnie art. 25 pkt 10 projektu:

Zaproponowana regulacja wynika z postulatów dotyczących licznych trudności interpretacyjnych w zakresie nieuprawnionego wdzierania się na teren imprez masowej, zgłaszanych przez jednostki organizacyjne Policji, prokuratury oraz sądy.

Rozbieżności dotyczą stosowania Art. 60 ust. 1 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych (wdzieranie się na teren zawodów sportowych) oraz art. 193 kodeksu karnego (naruszenie miru domowego).

Przedmiotem ochrony na podstawie art. 60 ust 1a ma być przysługujące organizatorowi imprezy masowej prawo do niezakłóconego przeprowadzenia tej imprezy.

Przestępstwo polega na wdarciu się na teren imprezy masowej w czasie jej trwania albo jego nieopuszczeniu pomimo żądania osoby uprawnionej.

Przez wdarcie się należy rozumieć przedostanie na teren imprezy masowej wbrew wyraźnej woli organizatora imprezy masowej (np. przeskoczenie ogrodzenia). Przestępstwo wyraża się poprzez działanie, które może mieć charakter gwałtowny, jak również inne sposoby bezprawnego przedostania się na teren imprezy.

Odnosnie art. 25 pkt 11 projektu:

Projekt przewiduje nowelizację art. 64, zawierającego przepis określający zasadę prowadzenia postępowania o przestępstwa określone w ustawie o bezpieczeństwie imprez masowych w trybie przyspieszonym, i jest jednocześnie logicznym odesłaniem do regulacji unormowanej w art. 517a i nast. Kodeksu postępowania karnego.

Nowelizacja ma na celu usunięcie wątpliwości, ujawniających się w toku stosowania przepisu w obowiązującym brzmieniu, które może sugerować, że postępowania w sprawach o wskazane w jego treści przestępstwa powinno być prowadzone w trybie przyspieszonym, niezależnie od zaistnienia przesłanek rozpoznania sprawy w tym trybie, określonych w art. 517b § 1 k.p.k., które stanowią ujęcie sprawcy *in flagranti crimine comprehensi*, zatrzymanie przez Policję i doprowadzenie do sądu z wnioskiem o rozpoznanie sprawy w postępowaniu przyspieszonym (przy uwzględnieniu możliwości odstąpienia od zatrzymania i doprowadzenia sprawcy do sądu, wynikających z nowelizacji przepisów o postępowaniu przyspieszonym, dokonanej na mocy ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy – Kodeks karny wykonawczy, ustawy – Kodeks karny skarbowy (Dz. U. Nr 206, poz. 1589).

Projektowane brzmienie przepisu jednoznacznie wskazuje, iż obligatoryjne prowadzenie postępowania w trybie przyspieszonym o przestępstwa określone w ustawie o bezpieczeństwie imprez masowych nie oznacza ustawowego odstąpienia od wymogu zaistnienia przesłanek tego trybu określonych w Kodeksie postępowania karnego, lecz jedynie oznacza wymóg procedowania w postępowaniu przyspieszonym we wszystkich wypadkach, gdy przesłanki te są spełnione, a tym samym kreuje obligatoryjność stosowania postępowania przyspieszonego w sprawach o takie czyny, jako wyłom od zasady fakultatywności trybu przyspieszonego, wynikającej z przepisów Kodeksu postępowania karnego.

Odnosnie art. 25 pkt 12 i 13 projektu:

Treścią zakazu wstępu na imprezę masową orzeczanego za wykroczenia, podobnie jak w regulacji Kodeksu karnego, jest niemożność uczestniczenia przez sprawcę wykroczenia w określonego rodzaju imprezie lub imprezach masowych, a wykonanie tego zakazu może być połączone z obowiązkiem stawiennictwa w czasie trwania imprezy masowej bądź w jednostce organizacyjnej Policji, bądź w innym miejscu wskazanym przez właściwego komendanta Policji (art. 65 ust. 3).

W wypadkach wskazanych w ustawie orzeczenie omawianego zakazu jest obligatoryjne (art. 66 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych). Zakaz wstępu na imprezy masowe orzeka się na okres od 2 lat do 6 lat. Obowiązek stawiennictwa nie jest w projekcie obligatoryjny jak dotychczas, ale fakultatywny co jest związane z projektowanym brzmieniem art. 41b kk. Skoro obowiązek stawiennictwa w razie skazania za przestępstwo według projektu co do zasady jest fakultatywny, to taka sytuacja powinna mieć miejsce także w odniesieniu do środka karnego orzeczanego za wykroczenie. Dotyczy to także okresu na jaki obowiązek może być orzeczony. Biorąc pod uwagę, że w wypadku przestępstwa podstawowym obowiązkiem jest przebywanie skazanego w określonym miejscu stałego pobytu, orzekane na 6 do 12 miesięcy, zaś jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach obowiązek, w postaci stawiennictwa, może być przedłużany na dalszy czas, przyjęto, że w wypadku skazania za

wykroczenie okres stawiennictwa może wynosić od 6 miesięcy do 3 lat. Nie może jednak przekraczać okresu, na jaki orzeczono zakaz wstępu na imprezę masową.

Projektowany art. 65a, podobnie jak rozwiązania zawarte w obowiązującym Kodeksie karnym i projektowanym przepisie art. 84 § 3 k.k., dopuszcza również skrócenie okresu wykonywania środka karnego zakazu wstępu na imprezę masową, jeśli został on orzeczony za wykroczenie. Przesłankami uznania środka karnego za wykonany są: upływ połowy okresu, na który orzeczono środek, przy czym okres ten nie może być krótszy niż jeden rok, oraz przestrzeganie w tym czasie przez skazanego porządku prawnego.

Odnosnie art. 25 pkt 14 projektu:

Proponowana zmiana ma na celu usunięcie wątpliwości dotyczących stosowania tzw. zagranicznego zakazu stadionowego poprzez zmianę brzmienia art. 67 ustawy, tak aby zagraniczny zakaz dotyczył tylko meczów piłki nożnej oraz obejmował także wszystkie mecze polskiej kadry narodowej oraz mecze zagranicznych kadr narodowych rozgrywane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 26 projektu ma na celu utrzymanie w mocy obowiązującego obecnie rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 13 października 2008 r. w sprawie pomieszczeń w jednostkach organizacyjnych Policji przeznaczonych dla osób zatrzymanych lub doprowadzonych w celu wytrzeźwienia oraz regulaminu pobytu w tych pomieszczeniach (Dz. U. Nr 192, poz. 1187), do czasu wydania nowego rozporządzenia na podstawie zmienionego brzmienia art. 15 ust. 10 ustawy o Policji.

Art. 28 określa moment wejścia ustawy w życie, oraz wskazuje, że przepisy art. 1-12 obowiązują do dnia 31 grudnia 2012 r., a po tej dacie tracą moc. Czasowy charakter tych przepisów wynika z przyjętego założenia, że przepisy te mają na celu stworzenie właściwego otoczenia prawnego dla Turnieju UEFA EURO 2012, natomiast ich celem nie jest wprowadzenie trwałych zmian w polskim porządku prawnym.

Projekt nie zawiera przepisów technicznych, w związku z czym nie podlega notyfikacji w trybie przewidzianym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597).

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

1. Podmioty, na które oddziałuje ustawa

Przepisy projektu ustawy będą oddziaływać na następujące podmioty:

- 1) Podmioty biorące udział z zabezpieczeniu Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012.
- 2) Służby nadzorowane przez Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji.
- 3) Jednostki sądów oraz prokuratury oraz adwokatów i radców prawnych.
- 4) Obywateli polskich oraz innych państw, w stosunku do których mogą być wszczęte i prowadzone postępowania karne o popełnienie nowych czynów zabronionych, które niniejszy projekt wprowadza do Kodeksu karnego i Kodeksu wykroczeń, jak również wskazane powyżej osoby, jeżeli zostaną objęte na skutek popełnienia czynu zabronionego środkiem karnym w postaci zakazu wstępu na imprezę masową.
- 5) Podmioty wydające zezwolenia na przeprowadzanie imprezy masowej.
- 6) Organizatorów imprez masowych.
- 7) Zarządców dróg, zarządzających lotniskami, zarządzających infrastrukturą kolejową, zarządzających portami i przystaniami.
- 8) Tłumaczy przysięgłych wpisanych na listę prowadzoną przez Ministra Sprawiedliwości.
- 9) Uczestnicy imprez masowych oraz na obywateli RP i cudzoziemców, którzy przekraczają granicę państwową.

2. Obowiązek przeprowadzenia konsultacji

W procesie uzgodnień międzyresortowych i rządowych zostanie przekazany do zaopiniowania przez członków Rady Ministrów, Szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, Prezesa Rządowego Centrum Legislacji. Ponadto, projekt będzie przedmiotem konsultacji z PL.2012 Sp. z o.o., Generalnym Inspektorem Ochrony Danych Osobowych, Prezesem Urzędu Zamówień Publicznych oraz Rzecznikiem Praw Obywatelskich.

W ramach konsultacji społecznych projekt zostanie przekazany do zaopiniowania Polskiemu Związkowi Piłki Nożnej, EURO 2012 Polska Sp. z o.o., Prezydentowi Gdańska, Prezydentowi Poznania, Prezydentowi Warszawy oraz Prezydentowi Wrocławia.

Z uwagi wprowadzane w projekcie zmiany w przepisach kodeksu karnego, kodeksu postępowania karnego, kodeksu karnego wykonawczego, kodeksu wykroczeń oraz kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia oraz innych ustaw w zakresie prawa karnego – projekt zostanie podany konsultacjom z Sądem Najwyższym, Krajową Radą Sądownictwa, Krajową Radą Prokuratury, Naczelną Radą Adwokacką, Krajową Radą Radców Prawnych, a także Helsińską Fundacją Praw Człowieka.

Z uwagi na zmiany wprowadzane w ustawie o zawodzie tłumacza przysięgłego, projekt zostanie skonsultowany z organizacjami zrzeszającymi tłumaczy: Stowarzyszeniem Tłumaczy Polskich, Polskim Towarzystwem Tłumaczy Przysięgłych i Specjalistycznych TEPIS oraz Bałtyckim Stowarzyszeniem Tłumaczy.

Z uwagi na zawarte w projekcie rozwiązania dotyczące możliwości przedłużenia czasu służby funkcjonariuszy lub czasu pracy pracowników cywilnych, projekt będzie przedmiotem uzgodnień ze związkami zawodowymi działającymi w służbach nadzorowanych przez Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Przewidywana w projekcie zmiana w ustawie o ochronie granicy państwowej, zakładająca między innymi obowiązek poniesienia określonych kosztów przez zarządców dróg publicznych, zostaną przeprowadzone konsultacje z tymi zarządcami.

Projekt będzie przedmiotem uzgodnień z Komisją Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego.

Dodatkowo projekt zostanie udostępniony na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej zgodnie z wymogiem zawartym w art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414 oraz z 2009 r. Nr 42, poz. 337).

3. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych.

Skutki finansowe związane z wejściem w życie ustawy w zakresie wypłaty zryczałtowanego ekwiwalentu finansowego spowodują potrzebę zagwarantowania w budżecie państwa w ramach rezerwy celowej środków finansowych dla ministra właściwego do spraw wewnętrznych w kwocie 20 mln złotych. Kwota ta zostanie rozdysponowana proporcjonalnie do zakresu udziału służb w zapewnieniu bezpieczeństwa turnieju UEFA EURO 2012.

Skutki finansowe związane z wejściem w życie nowelizacji ustawy z dnia 12 października 1990 r. o ochronie granicy państwowej skutkować będą nakładami finansowymi w wysokości:

kwota 803.600 zł – drogi krajowe i autostrady – budżet państwa

kwota 349.500 zł – drogi wojewódzkie – budżety samorządów wojewódzkich

kwota 101.700 zł – drogi powiatowe – budżety powiatów

kwota 48.600 zł – drogi gminne – budżety gmin

kwota łączna – 1.303.400 zł

Kwota łączna zwiększonych wydatków budżetu państwa w roku 2012 – **20.803.600 zł**

4. Wpływ regulacji na rynek pracy, konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki oraz sytuację i rozwój regionalny.

Wejście w życie nowelizacji nie będzie miało wpływu na rynek pracy, konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki, a także rozwój regionalny.

5. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionalny.

Wejście w życie projektowanej ustawy nie wpłynie na sytuację i rozwój regionalny.

6. Zgodność projektowanej regulacji z prawem Unii Europejskiej

Materia projektowanej ustawy nie jest objęta prawem Unii Europejskiej.